

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதேதாரமா நம: (ஸ்ரீமதேதாரமா நம:)

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தோகுதி 2.

Vol. 2.

சத்தாகுதி

வருஷம்

மாகி ஸ்ரீ

புதுதி 2.

No. 2.

1925.

February
&
March

“தனக்குவமையில்லாத” ன்னுள்சேர்ந்தார்க்கல்லான்
மனக்கவலைமாற்றலரிது” —தேய்வப்பலவர்.

பொருளடக்கம்.

1. உபந்யாஸ ஸங்கரஹம்:— ஸ்ரீமாந் குமாரசாமி
செட்டியார் வக்கீல் சேஸம் 25
2. ஸ்ரீராமா நுஜ லித்தார்தபரகாசிகை:— உபயலேதாந்த
வித்வான் சிங்கப்பெருமான் ஸ்வாமி காரப்பங்காப 31
3. ஸ்ரீவைஷ்ணவதத்வதிவாகரம்:— ஸ்ரீமத்
பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீமாந் திருமாவிருஞ்சோலை
ஜீயர்ஸ்வாமி 38
4. அருளிச்செயலும் வியாக்பானங்களும் ப. அ. 43
5. இராமாயணத் திருப்புகழ்:— 1

பண்டித. ஆ. அரங்கராமா நுஜன்—பத்திராதிபன்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 2.] [தனிப்பிரதி அரை 4.

வி. பி. சாஜ் பிரத்திபேகம். அக்கரை தேசங்களுடன் 2-3-0

மதுரை, தெற்குமாரட்டுத் தெரு.

ஹரிஸமய திவாகரப் பிரஸிஸ், பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1925.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

ஹரிஸம்ய திவாகரம்.

தொகுதி க. ருத்ரோற்காரிஸ்ர மாசிம் பகுதி உ.
VOL. 1. FEBRUARY & MARCH 1924. No. 2.

விசிஷ்டாத்வைதம்.

ஒரு சித்தாந்தத்திற்கு இட்டு வழங்கும் பெயர் மாத்திரத்தால், அச் சித்தாந்தத்தின் உட்பொருளெல்லாம் அதிலடங்கிக் கிடக்குமாயில் அது யாவராலும் போற்றப்படுந் தன்மையதாய் விளங்கும். இவ் விசிஷ்டாத்வைதமென்ற சொல் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயத்தின் உட்பொருளெல்லாந் தன்னிடத்தி லமைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற தென்பது பின் கூறுமவற்றால் விளங்கும்.

இவ் விசிஷ்டாத்வைதம் என்ற சொல் அத்வைத சப்தம்போல் வேதத்திற் கூறப்படவில்லையாதலால் இது வேதஸம்மதமான பெயர் என்று என்பார்க்கு “முக்தாநாம்பரமாகதி” என்ற ஸர்வேசுவரனுக்குரிய ஒரு பெயரும், அந்தணாளர் நாடோறும் அநுஷ்டித்து வருவதாகிய க்ரியைக்கு வாசகமாகிய ஸந்தியாவந்தனம் என்ற பெயரும், வேதத்திற் கூறப்படவில்லையாதலால், இவையும்; வேத ஸம்மதமன்றெனக் கொள்ளவேண்டுமெனக் கூறி மறுக்க. இப் பெயர்களெல்லாம் வேதாந்தத்தின் உண்மையறிந்த தத்வ தரிசிகளாகிய பெரியோர்கள் தகுதிநோக்கி இட்டு வழங்கிய பெயர்களெனக் கொள்க. வேதப் பிரமாணத்தைப்போல் வேதார்த்தமுணர்ந்த சிஷ்டர்களின் ஆசாரமும் பிரமாணமாம். ஆகையால் இவ் விசிஷ்டாத்வைதமென்ற பெயர் சிஷ்டர்களாலே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பது பற்றியும் ஆதரிக்கத்தக்கதே.

விசிஷ்டாத்வைதம் என்பது விசிஷ்டஸ்ய-அத்வைதம் என விரியும் ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையாம். விசிஷ்டஸ்ய-உயிர்ப்பொருள் உயிரல் பொருள்களைச் சரீரமாகவுடைய [வஸ்துவின்] அத்வைதம்-இரண்டில்லாமை. அஃதாவது சேதன சேதனங்களைத் தனக்குச்

சரீரமாகவுடைய பிறிதோர்வஸ்து இல்லையென்றபடி. அவயவமுடைய தன்றோ சரீரமாகும்; அவ்வாறிருக்க நிரவயவ ஆத்மாவையும் ஸர்வேசுவரன் சரீரமாக வுடையவனா யிருக்கின்றனென்பது எவ்வாறு பொருந்துமெனின்? இங்குச் சரீரமென்றது கைகால் முதலிய அவயவங்களோடு கூடியது என்று பொருள் கொள்ளத்தக்கதன்று. நியர்மயமாய் (ஏவத்தக்கது) தார்யமாய் (தரிக்கத்தக்கது) சேஷமாய் (அதிசயத்தை விளைக்கத்தக்கது) உள்ளது எதுவோ? அது சரீரமென்று சொல்லவேண்டும்; ஏனெனின்? வேதாந்தத்தில் ஆத்மாவையும், ஸர்வேசுவரன் சரீரமாக வுடையவனாயிருக்கின்றனென்றதினால், அதற்கேற்றபடி சரீரலக்ஷணம் மேற்கூறியபடி அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். மேற்கூறிய லக்ஷணம் ஆத்மாவுக்குமிருப்பதால்; அதையும் ஸர்வேசுவரன் சரீரமாகக் கொள்ளுதற்கு யா தெ ரு தடையுமின்றெனக் கொள்க.

ஸர்வேசுவரன் சிருஷ்டிக்குமுன் ஸஞ்ஜம சிதசித்துக்களைச் சரீரமாகவும், சிருஷ்டிகாலத்தில் ஸ்தூல சிதசித்துக்களைச் சரீரமாக வுங் கொண்டிருக்கின்றனெனக் கொள்க. ஸஞ்ஜம சிதசித்தைச் சரீரமாகவுடைய தசை காரணதசையெனவும், ஸ்தூலசிதசித்தைச் சரீரமாகவுடைய தசை காரியதசை யெனவும் அறியத்தக்கது. அனுஸ்வரூபனாய் எப்பொழுதும் ஒரே தன்மையுடையனாகிய ஆத்மாவுக்கு ஸ்தூலத்துவம் (பெருத்திருக்குந்தன்மை) எவ்வாறு கூடுமெனின்? இங்கு ஆத்மா ஸ்தூலனாகின்றான் என்றதற்கு ஸஞ்ஜம ஸ்வரூபனாகிய ஆத்மா பெருக்கின்றனென்று பொருள் கொள்ளலாகாது. அவனுடைய ஜ்ஞானம் பிரகாசமாகின்றதென்று ஜ்ஞானத்திற்கு ஸ்தூலத்துவங் கொள்ளவேண்டும். அஃதாவது-ஆத்மாவுக்குக் காரணதசையி லடங்கிக்கிடந்த ஜ்ஞானம் காரியதசையில் பிரகாசமுறுகிறதென்பதாம்.

காரணதசையில் ஸஞ்ஜம சிதசித்விசிஷ்டமான பிரம்மமானது-காரியதசையில் ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்ட பிரம்மமாய் வருகின்றதென்றால், உபாதாந காரணமாகிய ஸர்வேசுவரனுக்கும் மண்பிண்டத்தைப்போல் சிறுப்பது பெருப்பது என்ற விகாரங்களுண்டாகவேண்டுமே எனின்? நிர்விகாரத்வத்தையும், உபாதாநத்வத்தையும் சொல்லுகிற சுருதியின்படி விகாரப்பாடுடைய சேதனசேதனங்களைத் தனக்குச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் விகாரப்படாமலிருக்க

கின்றனால்தான் சிறுப்பது பெருப்பதாகிய தோஷங்கள் சேதனசேதனங்கட்கன்றி ஸர்வேசுவரனுக் கில்லையென்றுணர்க.

ஸஞ்ஜம சிதசித்விசிஷ்ட பிரம்மமென்று சொல்லப்படுகிற காரணமுன்றும் பின் ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்ட பிரம்மம் என்று சொல்லப்படுகிற முன்று காரியங்களாகின்றன. இம் முன்றுங் காரண காரியங்களாயிடத்து, ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வேறுபாட்டால் காரண காரியங்களாகின்றன. எவ்வாறெனின்? அசேதனம் வடிவால் வேறுபடுகின்றது. ஆத்மா ஸ்வபாவத்தால் வேறுபடுகிறது. ஸர்வேசுவரன் இவை இரண்டையுஞ் சரீரமாகக் கொண்டதினால் வேறுபடுகின்றான். இதனால் அசேதனத்திற்கு வடிவுவிகாரமும், சேதனத்திற்கு ஸ்வபாவவிகாரமும், ஈசுவரனுக்கு இவ்விரண்டு விகாரமுமின்றி இவற்றைச் சரீரமாகக்கொண்ட வேஷ வேறுபாடுங் கொள்ளவேண்டும்.

பிரம்மத்திற்கு ஸஞ்ஜம சிதசித் வஸ்துக்களைச் சரீரமாகவுடைய நிலைமை வேறுதலால் அவ்வேறுபாடு தோன்ற முற்கூறியது காரணாவஸ்தையென்றும் பிற்கூறியது காரியாவஸ்தை யென்றும், வழங்கப்படும்.

சீதஸ்பரிசமுடைய ஜலத்திற்கு அக்னியோடுகூடிய குடத்தின் சேர்க்கையால், உஷ்ணமும் ஒலியுமுண்டாவதுபோல ஸர்வேசுவரன் சேதன சேதனங்களைத் தனக்குச் சரீரமாகக்கொண்ட ஸம்பந்தத்தால் அசேதனத்திற்குரிய விகாரமும், அசேதனத்தோடு கூடிய ஆத்மாவுக்குரிய சுகதுக்கங்களும், ஸர்வேசுவரனுக்கு உண்டாகவேண்டுமே யெனின்? தேகத்தோடுகூடிய ஆத்மாவுக்குத் தேகத்திற்குரிய பால்ய யௌவநாவஸ்தை (நிலைமை)கள் ஏற்படுவதில்லை, அதுபோல சேதனசேதனங்கட்குரிய விகார சுகதுக்கங்கள் ஸர்வேசுவரனுக்கு ஏற்படுவதில்லை யென்றறிக.

விசிஷ்டாத்வைதம் என்ற சொல்லிற்குச் சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகவுடையவனது அத்வைதம் என்பது பொருளாதலால் விசிஷ்ட வஸ்துவுக்கு ஸர்வேசுவரத்வம் சொல்லப்பட்டதாகிறது. இதில் சேதன சேதனங்கள் உடைமையென்பதும் ஸர்வேசுவரன் உடையவனென்பதும் வெளியாயின. உடைமை உடையவனென்ற இரண்டில் உடையவன் சிறந்தவனென்பதையாவரும் அறிவர். இது

ஞல் பீர்த்தத்திற்குச் சரீரமாகச் சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்ம ஸர்மாத்ம
யத்தில் பீர்த்தத்திற்கும் அந்தர்க்கதராகையால் அவர்களைக் காட்டி
லும் ஸர்வேசுவரன் சிறந்தவனென்பது பெறப்பட்டது.

(தொடரும்).

நியாயவேதாந்த வித்வான்,
தேசிக வரதாசார்யர், ஸ்ரீரங்கம்.

ஸ்ரீ:

கைப்பொருள் கொடுத்தும் கற்கை நன்று.

ஞான நூல்கள் ஆத்மாவுக்குப் பிறப்பிரண்டெனக் கூறும். அவை
யாவன:-தேக ஸம்பந்தமான பிறப்பும் ஞான ஸம்பந்தமான பிறப்பு
மாம். தேக ஸம்பந்தமான பிறப்பாவது:-ஆத்மாக்கள் செய்த புண்
ணிய பலங்கட்குத் தகுதியாக அவை தேவ மனுஷ்ய திரியக் ஸ்தாவர
சரீரங்களிலே பொருந்துதலாம். ஞான ஸம்பந்தமான பிறப்பாவது:-
ஞான மதுஷ்டான்முடைய நல்ல ஆசார்யனை யடைந்து அவனிடத்
தில் ஞான நூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்று அறிவைப் பெறுதலாம்.
புருஷார்த்தங்களுட் சீரியதாயுள்ள மேகூஷமடைய ஞான ஸம்பந்த
மான பிறப்பே சாலச்சிறந்ததெனக் கொள்க. தேக ஸம்பந்தமான
பிறப்பு தேகமொழிந்தவுடன் ஆத்மாவுக்கு ஒரு பிரயோஜனமின்றிக்
கழியும். ஞான ஸம்பந்தமான பிறப்பு,

“ஒருமைக்கட்பாண்கற்றகல்வியொருவற்
கெழுமையுமேமாப்புடைத்து”

என்றபடி ஒருவன் ஒருமைக்கண் கற்ற கல்வியானது அவனுயிருடன்
சேர்ந்து அது புகுந்தவிடம் புகுந்து எழுபிறப்பினுஞ் சென்று அவ
னுக்குறு துணையாய் உபகாரசெய்து வருகிறது.

இதுபற்றியன்றோ பாண்டியன் ஆரியப் படைதந்த நெடுஞ்செழி
யன். இதன் பெருமையும் அவசியமுந் தோன்ற,

“உற்றுழியுதவிமுறுபொருள்கொடுத்தும்
பிறைநிலைமுனியாதுகற்றனன்றே
பிறப்போரன்னவுடனயிற்றுள்ளுஞ்
சிறப்பின்பாணர்முயுமனந்திரியு

மொருகுடிப்பிறந்தபல்லோருள்ளு
மூத்தோன்வருகென்னாதவரு
ளறிவுடையோனாசஞ்செல்லும்
வேற்றுமைதெரிந்தநாற்பாலுள்ளுங்
கீழ்ப்பாலொருவன்கற்பின்
மேற்பாலொருவனுமவன்கட்படுமே.” (புறம்.....)

என்று கூறினான்.

இச் செய்யுளின் பொருள், ஒருமாணுக்கன் தன்னாசிரியனுக்கு
ஒரிடையூறு வந்தவிடத்து அது தீர்தற்கு வந்துதவியும், மிக்க பொரு
ளைக் கொடுத்தும், வழிபாட்டு நிலைமையை வெறுதுகற்றல் அவற்கு
அழகிது. ஏனெனில், ஒரு தாயின்வயிற்றிற் பிறந்தவருள் ஒருவன்
கல்வியறிவுடையவனா யிருப்பானாகில், அவனிடத்தில் அத்தாய்க்கு
அன்பும், மற்றவனிடத்தில் அன்பில்லாமையு முண்டாகிறது. மேலும்
ஒருகுடிபிற பிறந்து வயதால், மூப்பெய்திய பலருள்ளும் அறிவுடை
யொருவனை உலக மாதரிக்கும்; அவனை அரசனும் விரும்பி, அவன்
சென்றவழிச் செல்வான். கற்றுணர்ந்தோன் இழிகுலத்தோனாயினும்,
மேற்குலத்துலொருவனும் இவன் இழிகுலத்தோனென் றுராயாது
கல்வியின்பொருட்டு அவனிடத்தே சென்று வழிபடுவான் என்ப
தாம். இதனால் கல்வி இம்மையிற் புகழையுந் தருமென்பதும், கல்வி
யறிவுடைய பிறப்பே உயர்வுடையதென்பதும், பெறப்பட்டன. இக்
கல்வியை உயிர்க்குக் காவலாக வைத்திருக்கும் மிக்க பொருளையுங்
கொடுத்துக் கற்கவேண்டுமென்பதைக் கீழ்க்குறிப்பிடுஞ் சரித்திரத்தா
லறிக.

முன்னொருகாலத்தில் ஜாநசுருதி என்ற ஒரு அரசனிருந்தான்;
அவன் செங்கோன்மையோடு அரசுசெய்து வந்தானாதலால் எவர்க்
கும்,

“தாயொக்குமன்பிற்றவமொக்குநலம்பயப்பின்
சேயொக்குமுன்னின்றொருசெல்கதியுய்க்குநீரால்
நோயொக்குமென்னின்மருந்தொக்குதுணங்குகேள்வி
ஆயப்புருங்காலறிவொக்குமெவர்க்குமன்னுன்”

என்றபடி அன்பு செலுத்துதலில் தாயையும் நன்மையைத் தருதலில்
தவத்தையும், நற்கதியைக் கொடுத்தலில் புத்திரனையும், அரிய நூல்
களை ஆராய்ப்புகுந்தால் அறிவையும் ஒப்பானவனாய் விளங்கினான்.
இவன் எல்லாத் தானங்களிலும் சிறந்ததாகிய அன்னதானஞ் செய்

வதே தனக்குச் சிறந்த காரியமாக மேற்கொண்டு பல நகரங்களிலும், பல கிராமங்களிலும், பல அன்னசாலைகள் ஏற்படுத்தி எல்லோரையும் ஆராதித்துவந்தான்; இவன் புகழ் எங்கும் பரவியது. ஒருநாள் பல்லர் பல்லாகூரென்ற இரண்டு ருஷிகள் அதிகிகளாய் வந்தார்கள். ஜாநசுருதி அவர்கட்கு வந்தனை வழிபாடுகள் செய்து அன்னதானத்தால் அவர்கள் திருப்தியடையும்படி செய்தான். பின்னர், பல்லர் பல்லாகூரென்ற இரண்டு ருஷிகளும் அரசனால் திருப்தி செய்யப்பட்டவர்களாய், இவ்வரசன் அன்னதானத்திற் சிறந்தவனாய் விளங்குகின்றான்; அதிகிகள் பலரையும் நாடோறும் ஆரதித்து வருகின்றான்; எவர்க்கும் நன்மைசெய்வதிற் கருத்துடையவனாய் இருக்கின்றான்; இவனுடைய சிந்தையும், செய்கையும், புகழ்த்தக்கன; இங்ஙனமிருந்தும் ப்ரும்மஜ்ஞானமில்லாதிருக்கின்றான்; ப்ரும்மஜ்ஞானமில்லையேல் அந்தமில் பேரின்பமுடைய மோகூழ்முல்லையென்பது நூல் முடிபன்றோ? என் செய்வது, இனி எவ்வாறுவது இவ்வரசனுக்கு நாம் ப்ரும்மஜ்ஞானத்தை யுண்டுபண்ண வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டு, அவ்விருவரும், ஜாநசுருதி தன் அரண்மனையின் மேன்மாட நிலாமுற்றத்திலிருந்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில் பல்லன், பல்லாகூரன் என்ற பெயருடைய இரண்டு அன்னப்பறவைகளாகி அரசனிருக்குமிடத்தின் வழியாகப் பறந்து சென்றனர். அத்தருணத்தில் அவ்வன்னப் பறவைகளுள் ஒன்று மற்றொன்றைப்பார்த்து, “பல்லாகூரே! ஜாநசுருதி என்ற அரசன் இதோ இருக்கின்றான்; இவன் நல்ல தார்மிகன்; எல்லா அரசருள்ளும் சிறந்தவனாக மதிக்கப்படுமவன்; இவனுடைய புகழ் நிலங்கடந்து சுவர்க்கத்திலுஞ் சென்று விளங்குகின்றது; ஆதலால் உமது சிறகுகளின் நிழல் இவன்மீதிற் படுமாயின் அவைகள் எரிந்துவிடுமாயைபால் ஜாக்கிரதையாய்ச் செல்வீர்” என்றது. அம் மொழியைக்கேட்ட மற்றொன்று “பல்லரே! நீர் இந்த ஜாநசுருதியை மிகவும் புகழ்ந்துரைத்தீர்; இவன் அவ்வளவு சிறந்தவனா? எல்லாரினுஞ் சிறந்து விளங்கும் *ரைக்குவராவனா? அன்றே; அங்ஙனமிருக்க நம் நிழல் இவன்மீது படுவதால் நமக்கோர் இடையூறும் வராதா” என்று உதாசினமாய்ப் பேசியது;

* உலகத்தில் அதுஷ்டிதமான கர்மங்களும் ஜ்ஞானங்களும் யாவனெருவனுடைய கர்மஜ்ஞானங்களில்; அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கும், அவன் காண் ரைக்குவன். என்று பெரியவாச்சான்பின்னை ஸ்தோத்திராத்ந வ்யாக்யானத்தில் கூறியிருக்கின்றனர்.

இவ்வுரை கேட்ட பல்லனென்ற அன்னம் அரசனுக்கு ரைக்குவரின் பெருமையை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற கருத்தால் மீண்டும் பல்லாகூரனை நோக்கிப் “பல்லாகூரே! ரைக்குவரைப்பற்றிப் புகழ்ந்துரைத்தீர்; அவர் இத்தன்மையினரென் றெடுத்துரைப்பீராக” என்றது. பல்லாகூரென்ற அன்னம் “ரைக்குவரின் பெருமையை என்னென்பேன்! அவருடைய புகழை; என்னுற் புகழலாகுமோ? ஆயினும் இப்பன்றவரை எடுத்துரைப்பேன்; கேட்பீராக.

“ரைக்குவர் ஒரு பிரும்மஜ்ஞானி; அவருடைய ஜ்ஞானத்திற் துவிளங்காத விஷயம் ஒன்றுமில்லை; எல்லாம் அவருடைய ஜ்ஞானத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன; அவரைக் கண்டமாத் திரத்திற் பாபமெல்லாம் தீயிற்பட்ட பஞ்சைப்போலப்பறந்துபோம். அவ்வளவு பெருந்தகைபாளர்; அவர் ஒரு வண்டியைத் தமக்கு ஊர்தியாகக் கொண்டிருப்பர்.” என்றது. இவ்வுரையெல்லாம் பல்லன் என்ற அன்னம் கேட்டு மகிழ்வுற்றுப் பல்லனுடன்கூடிப் பறந்து சென்றது.

பின்னர் ஜாநசுருதி, அன்னப்பறவை இரண்டும் ஒன்றோடொன்று வினாவி உரையாடிக்கொண்டதையும், தன்னை இழித்துக்கூறி, ரைக்குவரைப் புகழ்ந்துபேசியதையும் கேட்டுக் கவலையுற்றுப் படுக்கையிற் போய்ச்சாய்ந்தான். கண்ணுறக்கம் வரவில்லை. பின் வருமாறு தனக்குள் ஆலோசிக்கத் தொடங்கினான்.

பல பிறவிகளுள்ளும் மாரிடப் பிறப்படைதல் மிகவும் அரிது இவ்வரிய பிறப்பைப் பெற்றவன் பிரும்மஜ்ஞானத்தை யடையாதிருந்தால் அம்மைவயிற்றிலும் யமன்கயிற்றிலும் கட்டுண்டுழல்வதாகிய துன்பம் எவ்வாறு நீங்கும்?

“மகிழலகொன்றேபோல்மாறும்பல்யாக்கை
நெகிழமுயற்சிப்பார்க்கல்லால்—முகில்விரிந்த
சோதிபோற்றோன்றுசுடர்பொன்னெடுமுடியெம்
ஆதிகாண்பார்க்குமரிது”

என்றபடி சோதிடதூலார் கணக்கிடற் கருவியாகக்கொள்ளும் மகிழ்விதையானது கோடிஸ்தானத்திலுந்நின்று காணிஸ்தானத்திலும் நிற்பதுபோல் இவ்வாத்மாவானது தேவசரீரத்திலே புருவதும் விலங்குடலிலே புருவதுமாக இவ்வாறு மாறிமாறிப்பலசரீரங்களிற் புக்குழன்று திரிகின்றது. இச்சரீர சம்பந்தத்தை நீக்கவேண்டுமென்று முயற்சி செய்வார்க்கன்றி ஜகத்காரணமாய் விளங்குகின்ற ஸர்வேசுவரனைக்

காணுதல் அரிதென்று சொல்லப்பட்டுளதே; நாம் இவ்வளவுகாலமாக இவ்விஷயத்தை ஆராயாமல் தான் தருமங்களைக் காட்டிலுஞ் சிறந்த தொன் நிலைபென்று நினைத்து வினாகக் காலத்தைக் கழித்துவிட்டோமே; இனியாவது பிறும்மஜ்ஞானத்தைக் கைப்பற்றவேண்டுமென எண்ணிப் பொழுதுவிடிதலை, எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். விடிவோரை வந்தவுடன் சாரதியானவன் ஜாநசருதியிருக்கும் அரண்மனை வாயிலைபடைந்து “வேந்தர் வேந்தே! நீழி வாழ்க.

“நெல்லுமுயிரன்றே நீருமுயிரன்றே
மன்னவனுயிர்த்தேமலர்தலையுலகம்”

என்றபடி நீர் உலகிற்குயிரன்றே! தும்மிற் சிறந்தவர் இந் நிலவுலகிலுண்டோ! நீவிர்செய்யும் அன்னதானத்தால் ருஷிகள் முனிவர் முதலானோர்கள் உகந்து உம்மைத் துதிசெய்யாதாருண்டோ! நீர் மிகவும் தருமத்திற் சிறந்து விளங்குகின்றீர்! தும் புகழ் இவ்வுலகையும் கடந்துவிட்டது!” என்று பலவகையாகப் புகழ்ந்து பேசினான்.

இவ்வரை அனைத்தும் ஜாநசருதியின் செவியிற் பட்டவுடன் னுக்கங்கொண்டு அவன் சாரதியை நோக்கிச் “சாரதி! இப்பொழுதென்னைப் புகழ்ந்து கூறியதுபோல் இனிப் புகழ்ந்து கூறுதொழிவாய். இப் புகழையெல்லாம் எனக்குத் தகாது. ரைக்குவரென்ற பிறும்மஜ்ஞானிதான் யாவராலுந் துதிக்கப்படுந் தன்மையினராவ” ரென்றான். சாரதி, அரசன் இன்று துக்கமுடையவனாய்க் காணப்படுகின்றான். மேலும், ரைக்குவரென்ற பிறும்மஜ்ஞானியைக் கண்டு அவரிடத்தில் உபதேசம் பெறவேண்டுமென அவாவுடையவனாயும் இருக்கின்றனெனக் குறிப்பாலறிந்தான். பின் அரசனிடம் விடை பெற்றுச்சென்று பல நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் ரைக்குவரைத் துருவித் தேடினான். ஓரிடத்திலும் இவன் கண்ணிற்கு அவர் புலப்படவில்லை. மீண்டுவந்து அரசனையடைந்து “அரசர்! யான் எல்லா நாடு நகரங்களிலும் சென்று பார்த்தனிடத்தும் ரைக்குவர் என் கண்ணிற்குப் புலப்படவில்லை” என்றான். ஜாநசருதி, “சாரதி! நீ என்ன காரியம் செய்தனை, ரைக்குவர் என்பவர் ஜனசஞ்சாரமில்லாத நிர்மல முடைய ஏகாந்தமான இடத்திலிருந்து பிறும்மத்தைத் தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் பிறும்மஜ்ஞானியன்றோ? அவரை நீ நாடு நகரங்களிற் சென்றுதேடினால் உன் கண்ணிற்குப் புலப்படுவாரா? அவர் ஒரு வண்டியைத் தமக்கு ஊர்தியாகப் பெற்றிருப்பாராம். இனி நீ ஜன

சஞ்சாரமில்லாத பலவிடங்களிலுஞ் சென்று மேற்கூறிய அடையாளத்தோடுகூடிய ரைக்குவரைப் பார்த்துவரக் கடவாய்” என்று கட்டளையிட்டான். சாரதி அவ்வாறே ஜனசஞ்சாரமில்லாத பல இடங்களிலும் தேடி ஓரிடத்தில் அரசன்கூறிய அடையாளத்தோடு ஒரு வண்டியில் சரீரமெங்கும் சிவங்கும் சொரியுமுள்ள ஒருவர் இருக்கக் கண்டு இவர் ரைக்குவராயிருக்கவேண்டுமெனக் கருதி அருகிற் சென்று சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து “நீர்யா” ரென வினாவினான். அதற்கு அவர் “நான் ரைக்குவ” னென்றார். சாரதி மகிழ்ச்சிகொண்டு விரைவில் அரசனிடத்தில் வந்து ரைக்குவர் இன்னஇடத்தில் இருக்கின்றாரென அறிவித்தான்.

பின்னர் ஜாநசருதி ஆனந்தக்கடலில் ஆழ்ந்தான். இனி நாம் தாமதிக்காது விரைவில் ரைக்குவரையடைந்து பிறும்மோபதேசம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமெனக்கருதி, அநுநூற் பசுமாடுகளையும், மிகுந்தபொன்னையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு ரைக்குவரிருக்குமிடம் வந்து தான் கொண்டுவந்த பசுக்களையும் பொன்னையும் சம்பாவனையாகச் சமர்ப்பித்து ரைக்குவரைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, “தேவரீர் எந்தத் தேவதையை உபாயமாக வைத்து உபாஸிக்கின்றீரோ? அதை அடியேனுக்குப் படுத்தித்தருளவேண்டும்” மென்றான்.

ரைக்:- “நீ யார்? மிகவும் சோகமுற்றவனாய்க் காணப்படுகின்றாய்”

அர:- “அடியேன் ஜாநசருதியென்னும் பெயரையுடைய ஒரு அரசன்.” Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ரைக்:- வழிபாடு செய்பாதவர்கட்குப் பிறும்மோபதேசம் செய்யலாகாதென்று சாஸ்திரம் கூறுகின்றதனால் நீ எமக்குச் சில காலம் தொண்டுசெய்பவேண்டும், அதன்பிறகு உனது நிலைமையைப் பரிசோதித்துக்கொண்டு உபதேசிக்கின்றேன்.

அர:- அடியேன் தேவரிருக்குச் சிலகாலம் தொண்டுசெய்வேனாகில் என்னுடைய அராஜகமா பொழிவதோடு குடிசை ஒருவர்க்கொருவர், யான் பெரிபன், நீ சிறியை என வழக்கிட்டுப் பழிவினைத்துக் கொள்வார்கள். அப்பழிகட்கெல்லாம் காரணம் பாசனையாகின்றேனாதலால், என் மனமஞ்சித் தொண்டுசெய்யும் விஷயத்தைத் தவிர்க்கிறது.

ரைக்:- அங்ஙனமானால் எம் மால் பிறும்மோபதேசம் செய்யமுடியாது. நிற்க, நாம் உபதேசிக்கும் பிறும்மோபதேசத்திற்கு நீ, இங்கு வைத்திருக்கும் பொருள் தகுதியுடையவல்ல, இவற்றை நீயே கைப்பற்றிச் செல்வாய். இனி நீ இங்கிருப்பதற்கும் தகுதியுடையவனில்லை. விரைவில் இவ்விடம்விட்டுப் பெயர்வாய்.

அர:- ஸ்வாமி! இதற்குமுன் யான்பிறந்த பிறவிகட்கோ ரளவின்று. அவ்வப் பிறவிகடோறும் உண்மையறிவில்லா துழன்று போந்தேன். இச்சன்மத்தில் தேவரீருடைய கடாசூத்தால் செல்வம் யாக்கை முதலியவற்றில் நிலைமையான புத்தி பிறந்து உமது திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றினேன்; இது சத்யம்; ஆதலால் அடியேனை மேன்மேலும் பரீக்ஷிக்கவேண்டுமெனக் கருதாது விரைவில் பிறும்மோபதேசம் செய்தருளவேண்டும்.

ரைக்:- (ஜாநசருதியைப் பரிசோதிக்க எண்ணி) அரச! உன்னுடைய ராஜசம்பத்தனைத்தும் எமக்குச் சம்பாவனையாகக் கொடுப்பதற்கு உடன்படுவையானால் உபதேசிக்கின்றோம்.

அரசன் அதற்கு உடன்பட்டுத் தன் அரண்மனையை யடைந்து,

“கூத்தாட்டவைக்குழாத்தற்றேபெருஞ்செல்வம்
போக்குமதுவிளிந்தற்று”

என்றபடியே ஒருவற்குச் செல்வம் வருதல் கூத்தாடுகின்ற இடத்தில் காண்போரின் கூட்டம் வந்தாற்போல நல்வினைப்பயனால் வந்து சேரும். அச் செல்வத்தினுடைய போக்கும், அக் கூத்தாட்டு முடிந்த விடத்து அக்கூட்டம் நீங்கிநிற்போல்வது. நல்வினையில்லாவிடத்து அது தானையொழியும். இச் செல்வம், ஆத்மாவுக்குத் துணையாயிருப்பதன்று. பிறும்மஜ்ஞானந்தான் ஆத்மாவுக்குறு துணையாயிருப்பதொன்றாமென ஐசுவரியத்தில் வெறுப்பும், பிறும்மஜ்ஞானத்தைப் பெறும்விஷயத்தில் விருப்புமுடையவனாகத் தன்னிடத்துள்ள எல்லா ஐசுவரியங்களையும் கொண்டுபோய் ரைக்குவரிடத்தில் வைத்து ஸ்வாமி! தேவரீர் தியமித்தபடி அடியேனுடைய எல்லாச் செல்வத்தையும் இதோ ஸமர்ப்பித்துவிட்டேன். இனிபாவது தாமதிக்காமல் பிறும்மோபதேசம் செய்யவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தான். ரைக்

குனர் ஜாநசருதியின் வைராக்கிய சிந்தையை நோக்கி அன்டே⁴ பிறும்மோபதேசஞ் செய்தனர்.

இதனால், உயிர்க்குறு துணையாயிருக்கின்ற கல்வியைக் கைப் பொருள் கொடுத்துக் கற்கவேண்டுமென்பது வெளியாயிற்று.

ப. — அ.

ஸ்ரீ:

அவதார ரஹஸ்யம்.

[32-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

ஸர்வேசுவரன் தன்பால் அன்புபாராட்டுமவர்கட்கு இரங்குமவனாதலால், இப் பிருகுமகருஷி வெயினிலைநிற்பல் மாரியிலும் பனியிலும் நீர்நிலைநிற்பல் முதலிய செயலை மேற்கொண்டு பின்,

*“இளைப்பினையியக்கம்நீக்கியிருந்துமுன்னிமையைக்கூட்டி
அளப்பிலைம்புலனடக்கியன்பவர்கண்ணைவைத்து
துளக்கமில்சிந்தைசெய்துதோன்றலுஞ்சுடர்விட்டாங்கே
விளக்கினைவிதியிற்காண்பார்மெய்ம்மையேகாண்கிற்பாரே.”

என்றபடியே யோகாப்பியாஸத்தால் புலனடக்கிப் பக்தி புரி கின்ற மைக் கு. ஸர்வேசுவரன் மகிழ்வுற்றுப் பிரத்யக்ஷமாயினர். அப்பொழுது பிருகுமஹருஷி,

“சண்டவான்கிரணவாளாற்றயங்கிருட்காடுசாய்க்கு
மண்டலத்துறையுஞ்சேர்திவள்ளலேமனையின்வாழ்வே
பண்டைநான்முகனேயாதிசராசரத்துள்ளபள்ளப்
புண்டரீகத்துள்ளவையும்புராதனப்போற்றியோற்றி”.

*இ-ள். கிலேசங்களின் சஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து ஓராஸத்தில் இருந்து மேல்இமையைக் கீழ்இமையோடேசேர்த்து அடக்காத இந்திரியங்களையடக்கி (ஆத்மவிஷயமாக்கி) அந்த ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் விடுதலில்லாத ஸ்மிருதி ரூபமான பக்தியைப்பண்ணி அந்த நிலைமையிற் சுடர்விட்டுத் தோன்றுகின்ற ஜ்ஞானத்தால் ஜ்யோதிஸ்வரூபனாகச் சொல்லப்படுமவனை சாஸ்திரங்களில் விதித்தபடியே உபாவித்துக் காணுமவர்கள் நிலைநின்ற தர்மமான அவனைக் காணுவார்கள் என்பதாம்.

என்று துதித்தார். பின் ஸர்வேசுவரன் என்னை நீர் விரும்பித் தவம் புரிந்தமைக்குக் காரணம் பாடுதென வினாவினான். அதற்குப் பிருகு மஹருஷி அருட்பெருங் கடலே! நீர் அசுரர்கட்கு அடைக்கலம் தந்தவனாகிய அடியேனுடைய மனைவியைச் சிரச்சேதஞ் செய்திரென்று தேவரூடைய பெருமைபறியாமல், உம்மை மனிஷ்யனாய்ப் பிறந்து மனைவியை, இழந்து பலகாலம் வருத்தக்கடவீரென்று சபித்தேன்.

அச்சாபம் ஸர்வேசுவரனான தேவரீரிடத்துச் செல்லமாட்டா மையால் சூனியப்பேய்போல மீண்டுவந்து என்னையே துன்புறுத்து கிறது. “தன்னைத் தான்காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற்-றன்னையே கொல்லுஞ்சினம்” என்னும் முதுமொழிக்கு இலக்காகிவிடும். சாப சக்தியும் ஒரு தவப்பேற்றென்னலாமோ? வீணான தவஞ் செய்து கேட்டை விளைவித்துக்கொண்டேனே! இதற்கு வேறொரு பரிகாரமு மில்லையே! “தருதுபாம் தடாபேலுன்சரணல்லால் சரணில்லை” என்று தெண்டனிட்டு விண்ணப்பித்தனர். அப்போது பரமதயாரான வான் பகவான் திருவுள்ளமுவந்து நான் ஸ்வேச்சையாக தர்மஸம்ஸ் தாபநார்த்தம் அவதரிக்கும் அவதார காலங்களில் மஹருஷிகளின் சாபங்களை வாய்மையாக்கப் போகிறேன். ஆதலால், நீரிதற்கு அஞ்ச வேண்டாமென்று அதக்கிரகித்து அந்தர்த்தானமானார். பின்பு பகவான் பிருகுமகருஷிக்கு வாக்களித்தபடி தசரதனுக்குப் புதல்வனாக அவதரித்துச் சீதாபிராட்டியை விட்டுப் பலகாலம் பிரிந்திருந்தனர். இச்சரித்திரத்தை உத்தராமாயணத்தில் பாக்கக் காணலாம். இதனால் ஸர்வேசுவரன் சாபத்தால் நலிவுற்றுப் பிறந்தானில்லை யென்பதும், மஹருஷிகளின் சாபத்திற்கோர் மதிப்புண்டுபண்ண வந்தவ தரித்தானென்பதும், அதுவும் தனது இச்சையென்பதும், கர்மவசத் தால் வந்து அவதரித்தானில்லையென்பதும் விளங்குகின்றன.

ஸர்வேசுவரன் கர்மத்தாலன்றித் தனதிச்சையால் வந்தவதரிக் கின்றனென்றாலும் பிழக்கின்றான் என்றதனால், ஒரு தாயின் வபிற் றிற் கட்டுண்டு அதனாலுண்டாகிய துன்பத்தை அநுபவித்ததாக வேண்டுமன்றோ? அதற்கேற்ப கௌசலையாரும், தேவகியாரும், ஸர்வேசுவரனைப் பத்துத் திங்களும் பன்னிரு திங்களுந் திருவயிறு வாய்க்கப் பெற்றிருந்தார்களென்று கூறப்பட்டிருப்பதால், ஸர்வேசுவரன் கற்பத்திற் கட்டுண்டு துன்பமுற்றனென்பது வெளிப்படை.

அங்ஙனமிருக்க ஸர்வேசுவரனை, நித்யானந்த ஸ்வரூபனென்று எவ்வாறு கூறுவதெனின்? கூறுதும்.

“ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்திங்குப் பிறந்த” என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஸர்வேசுவரன் பரமபதத்திலிருந்த வண்ணம் தன் அசாதாரண விக்ரஹத்தோடு இங்கு வந்தவரிக்கின்ற காலத்துத் தன் சக்தியால் கர்ப்பஸம்பந்தமில்லாமல் வந்து அவதரிக் கின்றனென்பது பெறப்படும். இதற்குத் திருட்டார்தமாகச் சில சரித்திரம் கூறி விளக்குவாம்.

இக்ஷுவாகு வம்சத்திற்கு ஏன்றினவனாகிய யுவஞ்சுவனென் பவன், சிறியதைப் பெரியது நலியாமல், புலியும் புல்வாயும், ஒரு துறையுள் நீருண்ணும்படி செங்கோல் செலுத்திவந்தான். இவனுக்கு நூறுமனைவியர் இருந்தனர். ஒருத்திக்கேனும் புத்திரப்பே யில்லை. அதனால் அரசன்,

“படைப்புப்பலபடைத்துப்பலரோடுண்ணு
முடைப்பெருஞ்செல்வராயினுமிடைப்படக்
குறுகுறுநடந்துசிறுகைநீட்டி
யீட்டுக்தெர்ட்டெங்கவ்விழுந்துழந்து
நெய்யுடையடிசின்மெம்படவிதிர்த்து
மயக்குறுமக்களையில்லோருக்குப்
பயக்குறையில்லைத்தாம்வாழுகாளே”

மிருந்த செல்வத்தை யுடையவரானாலும், அறிவை இன்பத்தால் மயக்கும் புதல்வரை இல்லாதார்க்குத்தாம் ஜீவிக்கின்றகாலம் பிரயோஜனமற்றதாயொழியும் என்று சொல்லப்பட்டுளதே. நாம், புத்திரப் பேற்றையடையாமல் மிருந்த ஐசவர்யத்தைப் பெற்றிருந்தும் பிரயோஜனம் என்? என்று கவலையுற்றுப் புத்திரப்பேற்றின் நிமித்த மாய்ப் பலகருமங்களைச் செய்தான். அவற்றாலும் பயனற்றதாயொழிய இனி, செய்வதென்னென்று ஆலோசித்து அரசன் தன் நூறுமனைவியரையுங் கூட்டிக்கொண்டு தபோவனச் சூழலைக்கட்டி அங்குள்ள ருஷிகளைக் கண்டு நமஸ்கரித்துத் தாக்குள்ள குறையை அறிவித்தான் அந்த ருஷிகள் யுவஞ்சுவன்மீது அருள்கொண்டு புத் திரப்பேற்றைத் தருவதான, இந்திரபாகத்தைச் செய்யத்தொடங் கினர். யாகம் நடைபெற்று வருகிற காலத்தில் ஒரு நாள் இராத்திரி யில், யுவஞ்சுவனுக்குத் தாகவிடாய் அதிகரித்தது. அத் தருணத்தின்

ஒருவாற்றினும் விடாயகற்றுதற்கேதுவில்லாதெரழிப யுவனசுவன் யாகசாயிற் புதுந் கும்பத்திலிமந்திரித்து வைத்திருந்த ஜலத்தை பெடுத்துப் பானம் பண்ணினான். பின் காலையில் எழுந்த ருஷிகள் யாகசாயிற் பிரவேசித்துப் பார்க்கையில் கும்பத்தில் அபிமந்திரித்து வைத்த ஜலம் அதில் இல்லாதிருக்கக் கண்டனர். இஃதென்னென்கொல் இக்கும்பத்திலுள்ள ஜலம் எங்குற்றது? இதைத் தெய்வந்தான் உட்கொண்டதோ? அன்றி, பகைவர்கள்தான் உட்புகுந்து கவிழ்த்துக் கொட்டினரோ? வேறு யாதோ? ஒன்றுந்தெரியவில்லையே எனத் தமதுயோக திருஷ்டியால் ஆராயத்தொடங்கினர். அப்பொழுது,

“காந்தசில்லிடந்தொறுமிடந்திகழ்பொருடொறும்”
காந்தெங்கும்பாந்து”

னாகிய ஸர்வேசுவரன் யுவனசுவனுடைய உள்ளத்திலிருந்து ஏயிப தனால் அவன் அந்த ஜலத்தைப் பானம் செய்தான். இதனால், ஒரு நன்மை விளையுமென அவர்களுடைய அறிவுக்கு விளங்கியது. இனித் தெய்வத்தால் நடக்குங்காரியம் யாதோவென எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பின் யுவனசுவனுடைய வயிறு நாளுக்கு நாள் பெருந்துக்கொண்டே வந்தது. இதுகண்ட எல்லோரும் எவ்வாறாய்முடியுமோவெனக் கவலையுற்றிருந்தனர். யுவனசுவனுக்குப் பிரஸ்வகாலங் கிட்டியது. அப்பொழுது அவனுடைய வலதுபக்க வயிற்றைப் பேதித்துக்கொண்டு சக்ரவர்த்திகட்குரிய அங்கங்களோடுகூடிய ஒரு ஆண்மகவு தோன்றிபது. இதுவரையுங் கண்டறியாத இவ்வாச்சர் யத்தைக்கண்டு அனைவரும் ஆநந்தக்கடலில் ஆழ்ந்தனர். பிறந்த குழந்தை பசியின் மிகுதியால் அழத்தொடங்கியது. அதைக்கண்ட ருஷிகள் இக் குழந்தை எதைப் பாருஞ்செய்து தன் பசியை ஆற்றிக் கொள்ளப்போகிறதோ? என்று வருத்தமுற்றிருந்தனர். அக்காலத்தில் இந்திரன் தோன்றி ‘இம்மகவு என்னைப் பாருஞ்செய்யப் போகிறது’ என்று கூறித் தன் கட்டை விரலை, அச்சிசுவின் வாயில், வைத்தான். அம்மகவு அக்கட்டை விரலிலுண்டாகிய அமிர்தத்தைப் பாருஞ்செய்து சுகமாகவிருந்தது. அன்றுதொட்டு அம் மகவுக்கு மாந்தாதா (என்னைப் பாருஞ்செய்கிறவன்) என்ற காரணப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. பின்னர் இந்திரன் மாந்தாதாவுக்குத் திரஸ்ததஸ்து [வஞ்சனையுடைய ராக்ஷஸதர்களைப் பபமுறச் செய்கிறவன்] என்னும் பெயருஞ்சூட்டி நன்கு வாழ்வாயாக வென ஆசீர்வதித்துஞ் சென்

றான். பின் மாந்தாதா மிக்க வலிமையுடையவனுப்ச் சப்த த்வீபங்க ளோடுகூடிய இந்தப் பூமண்டலத்தைத் தானொருவனாயிருந்து, பரி பாலனஞ்செய்துவந்தான்; ஸர்வேசுவரனையும் நாடோறும் ஆரா தித்துவந்தான்; அவ்விறைவன் அதுக்கிரஹத்தால், புருசுசனையும், அம்பரீஷனையும், முசுகுந்த யோகியையும், ஐம்பது குமாரிகளையும், பெற்றெடுத்து இனிது வாழ்ந்திருந்தான்.

மஹாதேசாதிபதியான ப்ருஹத்ரதன் என்னும் அரசன் சண்டகௌசிக முனியின் அதுக்கிரகத்தாற் பெற்ற ஒரு மாங்கனியைத் தன் மனைவியரிருவருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்தான். அவர்கள் அதையுண்டு கர்ப்பமுற்று ஒருத்தி வலதுபக்கச் சரீரத்தையும், மற்றொருத்தி இடதுபக்கச் சரீரத்தையும் பெற்றனர். இதுகண்ட அரசன் இருகூறாகப் பிறந்த சரீரத்தை நகர்ப்புறத்தே எறிந்துவிடும் படி கட்டளையிட்டான். அதன்படி அவற்றை நகர்ப்புறத் தெறிந்தனர் அப்பொழுது ஜரை பென்ற கிராமதேவதை அவ் விருகூறுக்கிடந்த சரீரத்தை பெடுத்து, ஒன்றாகச் சேர்த்தது. உடனே அவ்விருகூறு மிசைந்து குழந்தை வடிவோடு விளங்கியது. அக் குழந்தையை அத் தேவதை அரசனிடங் கொடுத்து மீண்டது. பின் அக்குழந்தை ஜரை என்ற தேவதையால், சேர்க்கப்பட்டபடியால் அதற்கு ஜராசந்தனென்னுங் காரணப்பெயர் வாய்க்கப்பெற்றது. இச் சராசந்தன் பதினாயிரம் யானைப்பலமுடையவனுப் விளங்கினான்.

மேற்கூறப்பட்ட இரண்டு சரித்திரங்களால் மந்திரஜலமானது ஒரு புருஷன் வயிற்றிற்சென்று குழந்தை வடிவுற்றதும் ஒரு முனிவர் அதுக்ரஹித்துத் தந்த ஒரு மாங்கனியானது இரண்டுபெண்கள் வயிற்றிற்புகுந்து குழந்தைவடிவு அடைந்ததும் உரைக்கப்பட்டன. மந்திரஜலத்திற்கும் மாங்கனிக்கும் இவ்வளவு சக்தியிருக்குமாகில் ஸர்வசக்தியான ஸர்வேசுவரன் கர்ப்பசம்பந்தமில்லாமல் வந்து பிறக்கின்றனென்பது மிகையாகாது.

நியாயவேதாந்த வித்வான்,

ஸரது ராமாநுஜாசார்யர்,

ஸ்ரீ சரண்பாபிமத விஷ்ணுசித்த ராமாநுஜ ஸபை, மதுரை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாய நம:

வேதாந்த தத்வவிளக்க வினாவிடை.

குறிப்பு.

[இவ்விஷயம் தத்வவிஷயத்தை ஆராய்ப்புகுவார் பலர்க்கும், பெரிதும் பயன்படுமெனக் கருதி, வானமாமலையில், ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார் யோபயவேதாந்த பிரதிஷ்டாப நாசார்யரார் பெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமான் பட்டர்பிரான் ஜீயர்ஸ்வாமிகளின் திரு வடிகளை யாச்ரயித்து, அவர் நியமனப்படி உபய வேதாந்தங்களில் பரிபூர்ண ஜ்ஞாநமுடைய தத்வதரிசிகள் பலரிடத்திலும், தத்வார்த்தங்களைக் கேட்ட ஸ்ரீமான் முதலியாண்டான் தாஸரால் எழுதிவைக்கப்பட்ட கைப்பிரிதி புஸ்தகத்தின்படி அவர் குமாரர் சீதாபதி ராமா துஜதாச ரனுமதியின்பேரில் வெளியிடப்படுகிறது.]

தத்வவித புருஷார்த்தங்களை இயந்திரப்பற அறிந்து அத்ஷ்டத்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்ற அபேக்ஷையையும் (க) சமதமாதி குணங்களைப்முடைய ஸச்சிஷ்பன் வேத வேதாந்தங்களை நன்குணர்ந்தவனாய் ப்ருஹ்மதிஷ்டனாயிருக்கிற சதாசாரியனையடைந்து கேட்ட வினாக்களையும், அதற்கு அவ்வாசார்யனருளிச்செய்த விடைகளையும், இதனடியில் வருமாறு காண்க.

வினா:—(௨) ஸ்வபாவவாதிகள் ஜகத்து ஸர்வேசுவரன் உண்டாகினதென்று கொள்ளாமல் தன்னடைவே உண்டானதென்று சொல்வதற்குச் சமாதானமென்ன?

(க) சமம்—(மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்கிற) புறக்கரணங்களை அடக்குதல்.

தமம்—(மனம் முதலிய) அகக் கரணங்களை அடக்குதல்.

(௨) ஸ்வபாவ வாதிகள், இயற்கைவாதிகள்; அவராவார் இந்த ஜகத்தானது தன்னடைவே தோன்றிற்றேயன்றி இதற்கு ஒரு கர்த்தா இல்லை என்று வற்புறுத்துகின்றனர்.

விடை:—(௩) ப்ரஹ்மாத்மகமான ஜலம், கோமயம், (சாண்ம்) முதலிய (ச) பஞ்சிகரணோபதானத்ரவ்யங்களில் கர்மாதுகுணமாக (௩) அந்தர்ப்பவித்திருக்கும் ஆத்மாக்களுக்கு எங்கும் நிறைந்திருக்கிற ஸர்வேசுவரன் உண்டாக்கும் சரீரங்களை அவனுண்டாக்கினதாகக் கொள்ளாமல் தன்னடைவே உண்டானதாகச் சொல்வது சரியன்று. ஏனெனில் காதுக்குப் புலப்படுகிற ஒலி மற்றை இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததைப் போலும்; த்வக்கு இந்திரியத்திற்கு புலப்படுகிற ஜலம், அக்தி முதலியவைகளிலிருக்கும் குளிர்ச்சி, உஷ்ணம் முதலிய ஸ்பரிசங்கள் மற்ற இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததுபோலும்; கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற உருவங்கள் மற்ற இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததைப்போலும்; நாவுக்குப் புலப்படுகிற பதார்த்தங்களிலுள்ள அறுசுவைகள் மற்ற இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததைப்போலும்; மூக்குக்குப் புலப்படுகிற பதார்த்தங்களிலுள்ள வாசனைகள் மற்ற இந்திரியங்களுக்குத் தோன்றாததைப் போலும்; (௪) அஷ்டாங்க யோகத்தால் மனோமலினங்களற்று மிகவும் பரிசுத்தமாயிருக்கிற மனதுடையவர்களின் உண்மையறிவுக்குத் தேகேந்திரிய முதலியவைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிற ஆத்மாவும், அதனினும் சிறப்புடையவனாய் மனோவாக்குக் காயங்களுக்கு எட்டப்படாதவனாயிருக்கிற பரமாத்மாவும், புலப்படுமேயன்றி, பாஹ்யேந்திரியங்களுக்குப் புலப்படமாட்டா. அப்படியிருப்பதையறியாமல், கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஈசுவரனை இல்லையென்று சொல்லுகிறவர்கள், குயவனை பொழிய, மண், தண்டம், சக்கரம் முதலியவைகளையும், சேணியனை பொழிய நூல், வேமா, நாடா முதலியவைகளையும், தச்சனை பொழிய மரம் வாச்சி முதலியவைகளையும், ஓரிடத்தில்வைத்து, அவை குடமாயும், வஸ்திரமாயும், பெட்டியாயும், தன்னடைவே உண்டாவதில்லாமையாலும், அவை, நிமித்தகாரணங்களான சேதநர்களில்லாம லுண்டாகாமையாலும், அசித்து தன்னடைவே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கிறதென்று சொல்லச் சரிப்படாது.

(௩) ப்ரஹ்மாத்மகம்—பிரும்மஸ்வரூபம்

(ச) அடுத்துவரும் விஷயத்தினாலுணர்க.

அந்தர்ப்பவித்திருத்தலாவது உள்ளடங்கியிருப்பதாம்.

(௪) அஷ்டாங்கயோகமென்றதலைக் குறிப்பிட்ட விஷயத்தாலறிக.

அன்றியும், நம்முடைய தேகத்தை நம்முடைய தாய்தந்தை யர்கள் உண்டாக்கினதாய்ச் சொல்லப் பார்த்தால் தாய் தந்தையர்கள் தாங்கள் விரும்பியபடியே பெண்ணையேனும், ஆணையேனும், உற் பத்திசெய்ய அவர்களாலும், பிறராலும், முடியாமையாலும், தேகத் தைத் தாய் தந்தையர்கள் உண்டாக்கினார்களென்று சொல்ல இய லாது. ஜகத்ரூப கார்யத்தில் அஜ்ஞத்வ (அறியாமை) அசக்தித்வ (சக்தியில்லாமை) துக்கித்துவங்களுடைய சேதனங்களும் காரண மாகமாட்டார்கள். ஆகையால் ஸர்வஜ்ஞத்வ (எல்லாமறிதல்) ஸர்வ சக்தித்வாதிகளுடையவனாய் சி ர தி ச ய ர ந த னாய் என்கும் நிறைந்திருப்பவனாகிய ஸர்வேசுவரனை ஒத்துக்கொண்டு அண்டங்களை யும், அண்டங்கட்குட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களையும் அவன் உண் டாக்கினதாகவே கொள்ளல்வேண்டும்.

[தொடரும்.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாய நம:

அஷ்டாங்கயோகம்.

யோகமானது:-நின்றவா நில்லா நெஞ்சை ஒருநிலையில் நிறுத்தி குறித்த பகவத் விஷயத்திற் செலுத்துவதற்கோர் முக்கிய சாதனமா யிருப்பதாம். இதன் பெருமையையும், லக்ஷணங்களையும், பதஞ்சலி பகவான் “பாதஞ்சலியோகசாஸ்திரம்” என்ற நூலில் விரிவாக அருளிச் செய்திருக்கின்றனர்.

“செயற்கரியசெய்வார்பெரியச்சிறியர்
செயற்கரியசெய்கலாதார்”

என்ற குறளிற்குப் பரிமேலழகர்: “செயற்கெளியவாவன-மனம் வேண் டியவாறே அதனைப் பொறிவழிகளாற் புலன்களிற் செலுத்துதலும், வெண்கலும், வெகுடலும் முதலாயின. செயற்கரியவாவன-இயமம், நிம்மம், முதலான எண்வகை யோக வறுப்புக்கள்” என்று விசேட வுரையிற் கூறியவாற்றானும் அஷ்டாங்க யோகத்தின் பெருமையை அறியலாம்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

அஷ்டாங்க யோகமாவன (1) இயமம் (2) நியமம் (3) ஆசனம் (4) ப்ராணாயாமம் (5) ப்ரத்யாஹாரம் (6) தாடனை (7) த்யானம் (8) ஸமாதி என்பனவாம். இவற்றுள் இயமமாவது-கொல்லாமை, மெய் கூறல், திருடாமை, பிறர்பொருட்கண் ஆசையில்லாமை, இந்திரியங் களை யடக்கல் என்பனவாம். “பொய் கொலை களவே காமம் பொரு ணசை-யிவ்வகை யைந்து மடக்கியதியமம்” என்றதனாலு மறிக. நிய மமாவது-தவம், செளசம், [அஃதாவது மனத்தை ஸத்தியத்தினாலும் உடலை நீரினாலும், பரிசுத்தமாக்கல்] தத்வநூ லாராய்ச்சி, பெற்றது கொண்டுமகிழ்தல், தெய்வ வழிபாடு என்பனவாம்.

“பெற்றதற்குவத்தல்பிழம்புநனியுலர்த்தல்
கற்பனகற்றல்கழிகடுந்தாய்மை
பூசனைப்பெரும்பயமாசாற்களித்தலொடு
வயனுடைமரபினியமமைந்தே”

என்பதனாலு மறிக. Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஆசனமாவது-இருப்பாம். அது பத்திராசனம், பத்மாசனம், கேசரியாசனம், கோமுகாசனம், மயூராசனம், கூர்மாசனம், குக்குடாசனம், முதலிய பலவகைப்படும். முறையே சரீரத்தை இலைபோலும், தாமரைபோலும், சிங்கம்போலும், பசுவின் முகம்போலும், மயிலைப் போலும், ஆமைபோலும், கோழிபோலும், அமைத்துக்கொண்டிருப் பதாம். இவ்வாசனங்களைத் தவிர சுகாசனமென்ப தொன்றுண்டு. அது எவ்விதமிருந்தால் சுகமும் திடமுமிருக்குமோ அவ்விதமிருத் தலாம். ப்ராணாயாமம் என்ற இஃ-ப்ராணவாயுவைத் தடுத்தலால் இப்பெயர் பெற்றது. இது மூன்று வகைப்படும். அவையாவன:- இரேசகம், பூரகம், கும்பகம் என்பனவாம். வாயுவை வெளியே விடு தலால் இரேசகமென்றும், வாயுவை உள்ளே பூரிப்பதால் பூரகமென் றும், ஜலம் நிறைந்த குடம்போல வாயுவை உள்ளே அடக்கி அசை யாதிருத்தலால் கும்பகமெனவும், வழங்கப்படும். இரேசகவாயுவை மூக்கின் வலது துவாரத்தால் விடுவதும் பூரகவாயுவை மூக்கின் இடது துவாரத்தின்வழியாய் உள்ளாக் கிழுத்தலும், கும்பகவாயுவை உள்ளே அடக்குதலும் முறைகளாம்.

“உந்தியொடுபுணர்ந்திருவகைவளியும்
தந்தமியக்கந்தடுப்பதுவளிரிலை”

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

என்றதனாலும் அறிக. இங்கே வளிநிலை பொன்றது ப்ராணுபாமம். ப்ரத்யாஹாரமாவது-எல்லா இந்திரியங்களும் விஷயங்களிற் செல்லா வகை தடுத்து உள்நோக்கி யிருப்பதாம்.

“பொறியுணர்வெல்லாம்புலத்தின்வழாமல்
ஒருவழிப்படுப்பதுதொகைநிலைப்புறனே”

என்றதனாலுமறிக. இங்கே தொகைநிலையென்றது ப்ரத்யாஹாரமாம்.

தாரணையாவது—என்னெனியின் வீழ்ச்சிபோல இடைவிடாது அந்தக்கரணம் ஒருவழிப்பட்டிருப்பதாம்,
“மனத்தினையொருவழிநிறுப்பதுபொறையே”

என்றதனாலுமறிக. இங்குப் பொறை என்றது தாரணையாம்.

த்யானமாவது-மனம் தடுமாறவிடாமல் குறித்த பொருளிடத் திற் செலுத்துதலாம்.

“நிறுத்தியவம்மனம்நிலைதிரியாமற்
குறித்தபொருளொடுகொளுத்தல்நினைவே”

என்றதனாலுமறிக. இங்கே நினைவென்றது த்யானமாம்.

ஸமாதியாவது-இறைவன் வேறு, தான் வேறு என்ற நினைவில்லாமல் ஆனந்தமுற்றிருப்பதாம்.

“ஆங்கனங்குறித்தவம்முதற்பொருளொடு
தான்பிறனாகாத்கையதுசமாதி”

என்றதனாலுமறிக.

இவ்வஷ்டாங்கயோகத்தால் ஸர்வேசுவரனைத் தியானித்துப் பக்தி புரிபவர்;

„சிறுகாலையிலாநிலையோதிரியா
குறுகாநெகொருணம்வேறுபடா
வுறுகால்களின்பூதமெலாமுகினும்
மறுகாநெறி.....”

என்றபடி காலவரையரை யில்லாமலும், நிலை மாறுதலில்லாமலும், வளர்தல், தேய்தலில்லாமலும், குணம் மாறுபடாமலும், ஊழிக்காலத் தில் எல்லா மழியினும், அழியாமலும் இருக்கின்ற பரமபதத்தை யடைந்து நித்யானந்த வாழ்வைப் பெறுவர்.

பஞ்சீகரணோபாதாந த்ரவ்யம்,

—o—o—o—

பஞ்சீகரணமான பிருதிவீ (மண்) நீர், அக்கினி, காற்று, ஆகாசம், என்ற பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றோடொன்று கலப்புற்றிருத்தலாம். இப் பூதங்கள் ஒன்றோடொன்று கலப்புற்று லன்றிக் காரியப்படா வாதலான்; மண்ணையும், மணலையும், நீரையும் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்ய மாக்கிச் சுவரிடுவாரைப்போல ஸர்வேசுவரன் இப் பஞ்சபூதங்களை ஒன்றோடொன்றாகக் கலப்பித்து உலகை உண்டுபண்ணுகிறான். இவற்றைக் கலப்பிக்கும்போது ஒவ்வொன்றையும் பாதி பாதியாகக் கூறிட்டு அப்பாதிபாதிக்கூறெவ்வொன்றையும், நன்னன்காகக் கூறிட்டுக் கலப்பிக்கின்றான். ஆகையால், ஒவ்வொரு பூதத்திலும் மற்றொரு பூதத்தின் கலப்பிருக்கின்றதென்றறிக.

பஞ்சீகரண விளக்கம்.

1	2	3	4	5
பிருதிவீ	அப்பு (நீர்)	தேயு அக்னி	வாயு	ஆகாசம்
அப்பு	பிருதிவீ	பிருதிவீ	பிருதிவீ	பிருதிவீ
தேயு	தேயு	அப்பு	அப்பு	அப்பு
வாயு	வாயு	வாயு	தேயு	தேயு
ஆகாசம்	ஆகாசம்	ஆகாசம்	ஆகாசம்	வாயு
1	1	1	1	1

இதனால் ஒவ்வொரு பூதமும் பிற பூதங்களின் கலப்பைப் பெற்றிருப்பதால், எல்லா பூதங்களும் எல்லா பூதங்களின் கலப்பைப் பெற்றிருக்கின்றமை காண்க.

உபாதாந த்ரவ்யமாவது-காரியமாதற்கு யோக்கியமான வஸ்து என்றவாறு. அஃதாவது குடமாவதற்கு யோக்கியமான மண்பின் டம் போலவு; வஸ்திரமாவதற்கு யோக்கியமான நூல்போலவு; இங்குப் பிருதிவீ, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், என்ற பஞ்சபூத மாவதற்கு யோக்கியமான அவ்வப் பூதங்களின் பூர்வ நிலைமைகளா கிய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைகளாம்.

என்றதனாலும் அறிக. இங்கே வளிநிலை பென்றது ப்ராணபாமம், ப்ரத்யாஹாரமாவது-எல்லா இந்திரியங்களும் விஷயங்களிற் செல்லா வதைத் தடுத்து உள்நோக்கி யிருப்பதாம்.

“பொறியுணர்வெல்லாம்புலத்தின்வழாமல்
ஒருவழிப்படுப்பதுதொகைநிலைப்புறனே”

என்றதனாலுமறிக. இங்கே தொகைநிலையென்றது ப்ரத்யாஹாரமாம்.

தாரணையாவது—என்னெயின் விழ்ச்சிபோல இடைவிடாது அந்தக்காணம் ஒருவழிப்பட்டிருப்பதாம்,

“மனத்தினையொருவழித்திறப்பதுபொறையே”

என்றதனாலுமறிக. இங்குப் பொறை என்றது தாரணையாம்.

த்யானமாவது-மனம் தமொறவிடாமல் குறித்த பொருளிடத் திற் செலுத்துதலாம்.

“நிறுத்தியவம்மனம்நிலைநிரியாமல்

குறித்தபொருளொடுகொளுத்தல்நிலைவே”

என்றதனாலுமறிக. இங்கே நிலைவென்றது த்யானமாம்.

ஸமாதிபாவது-இறைவன் வேறு, தான் வேறு என்ற நினைவில்லாமல் ஆர்த்தமுற்றிருப்பதாம்.

“ஆங்கனங்குறித்தவம்முதற்பொருளொடு
நான் பிறனாகாத்கையதுசமாதி”

என்றதனாலுமறிக.

இவ்வஷ்டாங்கயோகத்தால் ஸர்வேசுவரனைத் தியானித்துப் பந்தி புரிகவர்;

“சிறுகாலைவிலையோதிரியா
குறுகாடுகோகுணம்வேறுபடா
வுறுகால்கிண்புதமெலாழுகினும்
மறுகாடுகி.....”

என்றபடி காலவரையரை வில்லாமலும், நிலை மாறுதலில்லாமலும், வளர்தல், தேய்தலில்லாமலும், குணம் மாறுபடாமலும், ஊழிக்காலத் தில் எல்லா மழியினும், அழியாமலும் இருக்கின்ற பரமபுத்தந்த யடைந்து நித்யானந்த வாழ்வைப் பெறுவர்.

பஞ்சிகாரோபாதாத தீரவ்யம்,

—o—o—o—

பஞ்சிகாரணமான பிருதிவி (மண்) நீர், அக்கினி, காற்று, ஆகாசம், என்ற பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றோடொன்று கலப்புற்றிருத்தலாம். இப் பூதங்கள் ஒன்றோடொன்று கலப்புற்ற லன்றிக் காரியப்படா வாதலான்; மண்ணையும், மணலையும், நீரையும் சேர்த்து ஒரு தீரவ்ய மாக்கிச் சுவரிவாசைப்போல ஸர்வேசுவரன் இப் பஞ்சபூதங்களை ஒன்றோடொன்றாகக் கலப்பித்து உலகை உண்டுபண்ணுகிறான். இவற்றைக் கலப்பிக்கும்போது ஒவ்வொன்றையும் பாதி பாதியாகக் கூறிட்டு அப்பாதிபாதிக்கொவ்வொன்றையும், நன்னன்காகக் கூறிட்டுக் கலப்பிக்கின்றான். ஆகையால், ஒவ்வொரு பூதத்திலும் மற்றொரு பூதத்தின் கலப்பிருக்கின்றதென்றறிக.

பஞ்சிகாரண விளக்கம்.

1	2	3	4	5
பிருதிவி	அப்பு (நீர்)	தேயு அக்கி	வாயு	ஆகாசம்
அப்பு	பிருதிவி	பிருதிவி	பிருதிவி	பிருதிவி
தேயு	தேயு	அப்பு	அப்பு	அப்பு
வாயு	வாயு	வாயு	தேயு	தேயு
ஆகாசம்	ஆகாசம்	ஆகாசம்	ஆகாசம்	வாயு
1	1	1	1	1

இதனால் ஒவ்வொரு பூதமும் பிற பூதங்களின் கலப்பைப் பெற்றிருப்பதால், எல்லா பூதங்களும் எல்லா பூதங்களின் கலப்பைப் பெற்றிருக்கின்றமை காண்க.

உபாதாத தீரவ்யமாவது-காரியமாதற்கு போக்கியமான வஸ்து என்றவாறு. அல்தாவது குடமாவதற்கு போக்கியமான மண்பிண்டம் போலவும்; வஸ்திவாவதற்கு போக்கியமான தூள்போலவும்; இங்குப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், என்ற பஞ்சபூத மாவதற்கு போக்கியமான அவ்வப் பூதங்களின் பூர்வ நிலைமைகளாகிய ஸ-விஷ-மாவஸ்தைகளாம்.

ஸ்ரீ:
உடலெடுத்ததின் பயன்.

சாஸ்திரம் தேகத்தோடுகூடிய ஆத்ம விஷயத்தைப்பற்றியும், தனி ஆத்ம விஷயத்தைப்பற்றியும், பேசுகின்றன. இவ்விரண்டனுள் தேகத்தோடுகூடிய ஆத்ம விஷயத்தைக்குறித்துப் பேசும் சாஸ்திரங்களை மிகுதியுமிருக்கின்றன. “எல்லாப் பிரமாணங்களிலும் தேகத்தாலே பேறென்கிறது” என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்தவாற்றாலும் அறிபலாம். “சரீரமாத்யம்கலு தர்மஸாதநம்” என்றபடி தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களாகிய நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களை அடைவதற்கு சரீரமே முக்கிய சாதனமாயிருக்கும். இச் சரீரம் இருந்தாலன்றி சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து நன்மை தீமைகளை அறிவதற்கும், பெரியோர்களை வழிபடுவதற்கும், தெய்வபக்தி செய்வதற்கும், முடியாதாம். கருதிய பிரயோஜனங்களெல்லாம் சரீரத்தைக் கொண்டேதான் நடத்திக்கொள்ளவேண்டும்; ஆதலால் ஆத்மவுக்குத் தேகம் இன்றியமையாத் துணையாயிருக்கின்றதென்பது விளங்கும்.

“வேதநூல்பிராயம் துமனிதர்தாம்புகுவரேலும்
பாதியுமுறங்கிப்போகும்நின்றதிற்பதினையாண்டு
பேதைபாலகனதாகும்பிணிபசிமூப்புத்துன்பம்
ஆதலார்பிறவிவேண்டேனாங்கமாநகருளானே”

என்றும், “பொல்லவாக்கை” என்றும் சரீரத்தை வெறுத்தும், நிந்தித்தும், கூறியதற்குக் காரணம் யாதெனின்? உணவு உண்பதற்கு முக்கிய சாதனமாகக்கொண்ட இலையானது உணவு உண்டபின் தொதெற்கு யோக்கியமற்றதாய் ஒழிகிறதுபோல தேகத்தாலாகிய பிரயோஜனத்தைப் பெற்றபின் தேகம் விடுவதற்கு யோக்கியமாயிருக்கும். சரீரத்தாலாகிய பிரயோஜனத்தைப் பெற்றவர்கள் சரீரத்தை வெறுத்தும் நிந்தித்துக் கூறுவர். ஆதலால் சரீரம் நிந்தைக்கும் வேறுப்புக்குமே யோக்கியமானதென்று உணரலாகாது.

“புழுநெளிந்துபுண்ணுகியோசனைநாறும்
கழிமுடைநாற்றத்தவேனும்—விழுவர்
விளிவுன்னிவெய்துயிர்ப்பர்மெய்ப்பயன்கொண்டார்
சுனியார்சுமைபேதெற்கு”

என்றபடி சரீரத்தாலாகிய பிரயோஜனத்தைப் பெற்றவர்கள் சரீரமாகிய சுமையை விடுதற்கு வெறுக்கமாட்டார். அங்ஙனம் சரீரத்தாலாகிய பிரயோஜனத்தை அடையாதவர்கள் சரீரத்தை விடுவதற்கு வருந்துவரென்று கூறியதனாலு மறிக.

இனி இச் சரீரத்தோடு ஆத்மவைப் பொருந்தும்படி செய்த ஸர்வேசுவரனுடைய விசித்ர கார்யத்தை ஆராய்வோம்.

சரீரம் (1) அறிவற்றதாயும், (2) துன்பமுள்ளதாயும், (3) மாசுடையதாயும், (4) அரித்யமாயும், (5) மாறுதலுடையதாயும், (6) ஸ்தூலமாயும், (7) ப்ராக்ருதமாயும், (8) நித்திரையுடையதாயும், (9) பொறுமையற்றதாயும், (10) அசுத்தமாயும், இருக்கும். (1) அறிவற்றதாயிருக்கையாவது-ஆத்மாவால் அறியப்படுவதாய்க் கொண்டு தான் ஒன்றையும் அறியமாட்டாதாயிருக்கை. (2) துன்பமுள்ளதாயிருக்கையாவது-பல துன்பங்களுக்கும் கொள்கலமாயிருக்கை. (3) மாசுடையதாவது-தன் உண்மையான ஸ்வரூபம் தோன்றாமல் மறைபட்டிருக்கை. அஃதாவது பஞ்சபூத கார்யமான தன்னைப்பஞ்சபூத கார்யமென்று எளிதில் அறிப்பபடாதிருக்கை. (4) அரித்யமாகையாவது “மின்னின்னிலைபில மன்னுயிராக்கைகள்” என்றபடி அழியுமியல்புடையதாயிருக்கை. (5) மாறுதலுடையதாவது-பால்யம், யௌவனம், முதுபி அவஸ்தை (நிலைமை)களால் வேறுபடுகை. (6) ஸ்தூலமாயிருக்கையாவது-அவயவமுடையதாயிருக்கை. (7) பிராக்ருதமாயிருக்கையாவது-ப்ராக்ருதி காரியமாயிருக்கை. (8) நித்திரையாயிருக்கையாவது-புலன்களை யுணரமாட்டாத காயிருக்கை. (9) பொறுமையற்றதாயிருக்கையாவது-இடர்களைத் தாங்கமாட்டாதாயிருக்கை. (10) அசுத்தமாயிருக்கையாவது-பரிசுத்தமில்லாதிருக்கை.

ஆத்மா (1) ஜ்ஞானமாயும் (2) ஆனந்தமயமாயும் (3) நிர்மலமாயும் (4) சித்யமாயும் (5) ஏகரூபமாயும் (6) ஸஞ்ஞம்மமாயும் (7) ஸ்வயம் பிரகாசமாயும் (8) ஜாக்ரதமாயும் (9) பெற்றுப்பதாயும் (10) பரிசுத்தமாயுமிருக்கும். (1) ஜ்ஞானமயமாயிருக்கையாவது - ஜ்ஞானகுணமுடையதாயிருக்கை. (2) ஆனந்தமயமாயிருக்கையாவது-சுகரூபமாயிருக்கை. (3) நிர்மலமாயிருக்கையாவது-அழுக்கற்றதாயிருக்கை. (4) சித்யமாயிருக்கையாவது-எத்தாலத்தும் உளதாயிருக்கை. (5) ஏகரூபமாயிருக்கையாவது-விகாரமற்றதாயிருக்கை.

(6) ஸ்ரீமதா யிருக்கையாவது-நிரவயவமா யிருக்கை. (7) ஸ்வயம் பிரகாசமா யிருக்கையாவது-தன்னேத்தானே விளக்கிக்கொண்டிருக்கை. (8) ஜாக்ரதையா யிருக்கையாவது-புலன்களை உணர்வதாயிருக்கை. (9) பொறுப்பதாயிருக்கையாவது-ஒன்றாலும் நவிவுபடாததாயிருக்கை. (10) பரிசுத்தமாயிருக்கையாவது-தோஷமில்லாததாயிருக்கை. தொடரும்.

அநுதாபக் குறிப்பு.

~*~*~

வித்யாநிதி ஸ்ரீ. உ. வே. R. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமிகள் M. A. இவர் தனக்கென வாழாப்பிறர்க்குரியாளராய் ஜ்ஞாநாநுஷ்டான ஸம் பந்தராய் விளங்கியவர்; “தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக” என்ற படி புகழ்க்கேதுவாகிய பலகுணம் படைத்தவர்; ஆங்கில வித்யை யிலும் தேர்ச்சியுற்று M. A., பட்டம்பெற்றவர்; வங்காளத்தில் நவத் வீபம் என்னுமிடத்தில் விளங்கும் ஸம்ஸ்க்ருத ஸர்வகலாசாலையின் நிர்வாஹகர்களான பண்டித மஹா சங்கத்தார் இவரது வித்யையின் அருமையும் பெருமையுங்கண்டு வியப்புற்று அவர்களால் பாராட்டப் பட்டு வித்யாநிதி என்னும் பட்டப்பெயர் சூட்டப்பெற்றவர்; சென்னை ராஜதானி ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலைகளின் ஸ்ரீபரின்டெண்ட்டாக இருந்த காலத்திற் பலவிடங்களிலும் ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாசாலைகள் தோன்றும்படி உதவிபுரிந்தவர்; சுமார் 30 வருஷகாலமாக “ஸஹ்ரு தபா” என்ற பத்திரிகைக்குப் பத்திராதிபஸ்தானம் வகித்து நடத்தி வந்தவர்; “வாஸந்திகா ஸ்வப்நம்” என்னும் நாடகம், ரகுவம்ச விமர்சம், மேகசந்தேச விமர்சம், கற்புதிலை, விவாஹ ரஹஸ்யம், முதலிய அரியபல ஆராய்ச்சி நூல்கள் இயற்றியவர்; இராமேசுவர தேவஸ் தான ஸம்ஸ்க்ருத மஹா பாடசாலையில் 6 வருஷகாலமாகத் தலைமை யாசிரியராகவிருந்து அப் பாடசாலையை நன்னிலைமைக்குக் கொண்டு வந்தவர்; எல்லோருக்கும் நன்மை புரிவதிலே நோக்குடையவர்; வட தேசங்களிலுள்ள பல சங்கங்களிலும் அக்கிராஸநம் வகித்தவர்; இத் தகைய பெருந்தகையாளராகிய இந்த ஸ்வாமி, தெளிவிசம்பென்னுந் திருநாட்டி லெழுந்தருளியிருக்கிற நித்யஸ-ரிகளுக்கு நல் விருந்தா யினார். இவரால் பல நன்மைகளைப் பெறவிருந்த இந்நாடு இப் பொழுது இவரையிழந்தது குறைவேயாம்.

ப. — அ.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமா நஜாயநம:

கூடல்மான்மியம்.

—*~*~

காப்பு.

நீருண்ட மேகத்தில் தோன்றுகிற இடிமுழக்கம் போன்ற நுத்ர னுடைய ரூபமும், மின்னலைப்போன்ற ப்ரஹ்மதேவனுடைய ரூப மும் ஆகிய இரண்டையும் ஒன்றிலே அடக்கி, அந்தக்காளமேகம் போல திருவனந்தாழ்வான்மீது சாய்ந்தருளி யோகநித்திரை புரி கின்ற, நாராயணன் என்னுந் திருநாமத்தின் பொருளாயுள்ள ஸர் வேசவரனுடைய திருவடிகளைப் பணிவோமாக.

சேனாநாயகர்.

வெண்மை நிறமான வளைந்த தந்தங்களையும், மதம் பொழி கின்ற யானைபின் முகத்தைமுழுடைய புண்ணிய ஸ்வரூபியாய், மிகுந்த க்ருபையோடுங் காவலை நடத்துகிற சேனாநாயகரை வணங்கு வோமாக.

ஸ்ரீ மதுரவல்லித்தாயார்.

பூர்ண சந்திரனைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் திருமுகமண்டலமும், கோவைக்கனிபோலுந் திருவதரங்களும், பக்தர்கள் அன்போடு ஸ்தோத்ரம் செய்கிற அழகிய குழையணிந்த காதுகளும், கருமேகம் போன்ற கூந்தற்காடும், மானினுடைய கண்போலுள்ள இரண்டு திரு நயனங்களும், தன்னுடைய நாயகன் உகந்து வர்த்திக்கிற திருமலை போலே விளங்குகிற ஸ்தனங்களும், துடிபோலும் இடையும், பத் மம்போன்ற கைகளும், ஆசிரிதர்களுடைய கதியே குடிக்கொண்டு விளங்குவதுபோன்ற ஸ்ரீமதுரவல்லித்தாயாருடைய திருவடிகளையும் த்யானிப்போமாக.

ஸ்ரீ கூடல்புரம்.

மஹாமேரு பர்வதத்தை வில்லாகக் கொண்ட சிவபிரானுக்குத் திருமணம் செய்வித்தற்-பொருட்டு அஷ்டாங்க விமானத்தில் திருக் கோயில்கொண்டு, பிர்ம்மா, சனகர், காசிபர், பிரகா, அம்பரிடன்

என்னு மிவர்களும், பூர்வத்தில் மதுரையிலே அரசாட்சி செய்த புராவஸ், மலையத்வஜன் முதலானவர்களும் தொழுது வணங்கவும், ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தர் பல்லாண்டு பாடவும், இங்குவந்து எழுந்தருளியிருக்கிற மல்லாண்ட தோளருடைய பாதங்களில் பணிவோமாக.

அவையடக்கம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தருடைய திருப்பல்லாண்டின் அர்த்த விசேஷங்களைக்கேட்டு அனுபவித்திருக்கிற ஸ்ரீ கூடல்முகப்பெருமானுடைய திருச்செவிகளுக்கு நரம்ப இன்பம் விளையுமாறு நாம் இம் மான்மியத்தைப் பேச வல்லேமல்லோம். ஆனாலும் அபார கருணம்ருதசாகரமான அப்பெருமாள் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகத் தோன்றின காலத்தில், பேதையான சபரிசெய்த உபசாரத்தையும் அணிற் பிள்ளையின் கைங்கர்யத்தையும் போர உகந்துகொண்டாராகையால் இதையும் அவர் அங்கீகரித்தருளுவரோ அன்றோ என்று சங்கிக்க வேண்டுவதில்லை.

வரலாறு.

அநாதரித்தமான வேதங்களின் அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கின்ற உபப்ரம்ஹணங்கள் பலவகையாக உள்ளன. அவற்றில் புராணவகையில் ப்ரஹ்மாண்ட புராணம் என்பது ஒன்று. அந்த ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் கேஷத்திரங்களின் மாஹாத்மியத்தை வெளியிடுவதான காண்டம் ஒன்றுண்டு. அது எம்பெருமான் அர்ச்சாரூபியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற பல திவ்யதேசங்களினுடைய மான்மியத்தையும் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறது. அந்த கேஷத்ர மாஹாத்மிய காண்டத்தில் என்பத்திரண்டாவது அத்யாய முதலாகத் தொடங்கி, தொண்ணூற்றுமூன்றாவது முடியப் பன்னிரண்டு அத்யாயங்கள் 'கூடல்' என்னும் பேர்பெற்ற மதுராபுரியின் மாண்புகளை விளங்க வுரைக்கின்றன.

பூர்வத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவற்றை நான்முகனுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளினான். நான்முகன், தேவர்களும் முனிவர்களும் தன்னைச்சூழ்ந்து போற்ற, நாரதபகவானுக்கருளிச் செய்தான். பின்னாலில் அந்த நாரத முனிவரும் அவற்றை வேதவியாசருக்கு வெளியிட்டருளினார்.

ஸ்ரீ ப:பதியான ஸர்வேசுவரனுடைய த்வாதசநாமங்களின் சங்கைய யுடையனவாயிருக்கின்ற இப்பன்னிரண்டு அத்யாயங்களை முழுவதுமாயினும், அவற்றிற் பாதியான ஆறத்தியாயங்களையாயினும், அவற்றிற் பாதியான மூன்றத்தியாயங்களையாயினும். அல்லது சில சிவந்தங்களையேனும் யார் மிகுந்த ஆதரத்தோடு சொல்லுகிறார்களோ அல்லது கேட்கிறார்களோ அவர்களே அந்த நாராயணனுடைய ப்ரீதிக்குப் பாத்ராய் நற்கதி பெறுவார்கள்.

வையைநதி.

எதனுடைய மான்மியத்தைப் பேசப்புகுந்தோமோ அந்தக் கூடல் என்னும் நகரம் தெக்ஷிணதேசத்தில் பாண்டியநாட்டில் உள்ளது. அப்பாண்டியநாடு வையைநதியின் வளத்தால் சிறப்புற்று விளங்குவது. எல்லாவிதத்திலும் தனக்கு இணையற்றதான அவ்வையை அதிவேகமாகப் ப்ரவஹிக்கும் இயல்புடையதாகையால் வேகவதி என்றும், மாலைபோலிருத்தலால் கிருதமாலை என்றும் பெயர் கூறப்படுகிறது.

தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் ப்ரஹ்மதேவன் ஒருகாலாந் தரத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை விளக்கியதனாலுண்டான அந்தநதி பரமபாவனமான தீர்த்தத்தையுடையது. அன்றியும் அது பொதியமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்தானமாகவுடைய அகஸ்திய முனிவரால் தமது கரகத்தில் நிரைத்து வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட பெருமைவாய்ந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

முன்னோருழியில் சத்யவிரதன் என்னும் பாண்டியராஜன் இந்த வையை நதியில் தர்ப்பணஞ் செய்தான். அப்போது மஹாவிஷ்ணு அவன் கையில் ஒரு மத்ஸ்யமாகத் தோன்றினார். அவ்வாறு தோற்றஞ்செய்த அவர் அக்காலத்து இறந்தனவாகிய வேதங்களை யெல்லாம் மீண்டும் அளித்து அந்த சத்யவிரதனுக்கு ஏழாவது மனுபதத்தை யுங் கொடுத்தார். அதனாலேயே பாண்டியர் குலத்திலுள்ளாரெல்லாரும் மீனகேதனத்தைத் தமக்கு ஓர் அங்கமாகக் கொண்டார்கள். அந்த வம்சத்தி லுற்பவித்தவனான அழகுவாய்ந்த அம்பிகைக்கு மீனாக்ஷியென்று பெயர் சூட்டப்பட்டதற்கும் அதுவே காரணமாகும். இத்தகைய ப்ரபாவத்தோடுகூடிய அந்த மஹாநதியின் மாண்புகளைத்தும் முதறிவுடைய முனிவர் களாலன்றி ஏனையோரால் இயம்புந் தரத்தினவல்ல.

பாண்டியநாடு.

இது நிற்க, கிருதமாலா நதியே பெற்றதாயாகவும், வையை நதியே வளர்ப்புத்தாயாகவும் அமையப்பெற்று மிகுந்த சுபிக்ஷத்தை யுடையதாயுள்ள பாண்டியநாடு எல்லாச் செல்வத்தாலும் ஒப்புயர் வற்று விளங்குகிறது. நீர்வளத்தாலும் நிலவளத்தாலும் நிரைந்த செந்நெற் கழனிகள்தோறும் உரிய காலத்திற் பக்குவமாய்ப் பாது காக்கப்பட்ட பயிர்களுெல்லாம், அந்ததேசத்தில் பாத்திர மறிந்து தர்மம் செய்தவர்களுடைய குலம் தழைப்பதுபோலச் செழித் தோங்கி வளர்கின்றன. அவ்வாறு வளர்ந்த பயிர்கள் பின், உலகி லுள்ள வறுமையாகிய மத்தகஜத்தை அடக்குவதற்கு ஒவ்வொன்றே போதுமானதென்று சொல்லுமாறு, பல அங்குசங்களைப் போலக் கதிர்க்குலை சாய்கின்றன. பூமி முழுவதும் ஒன்று நூறுக விளைவத னால் அந்த நாடு தன்னிடத்தில் வாழ்பவர்களுக்கு எக்காலத்தும் இன்பத்தையே கொடுக்கிறது.

“பொன்னொர்போகமென்னப்புலனெலாம்போகமோன்றும்
தென்னொட்டணிமுன்சீர்மைதேவர்நாட்டிடத்துமுண்டோ
அன்னநாட்டிறைவன்வானத்தமரர்வேந்தனையுநீர்க்கோன்
தன்னையும்புறங்கண்டேழுமழையையுந்தளையிட்டானே.”

என்றபடி அந்த நாட்டிலுள்ளாரனுபவிக்கும் அனுபவமெல்லாம் தேவலோகத்திலும் அரியனவென்றே சொல்லலாம். ஒருகாலத்தில் அந்நாடாரும் அரசனான பாண்டியன் தேவேந்திரனையும் வரு ணனையும் போரிலே புறங்கண்டு சப்தமேகங்கனையுந் தளையிட்டா னென்றால் அவனுடைய நாட்டில் வளத்திற்கும் அனுபவங்களுக்கும் என்ன குறைவுண்டு?

அந்த தேசத்திலுள்ளார் தமது விளைபொருள்களில் ஆறி லொன்றரசனுக்களித்து மீந்ததை தேவாலயங்களுக்கும் ப்ராஹ் மணர்களுக்கும் பிதிர்க்களுக்கும் வித்வான்களுக்கும் பங்கிடுகிறார் கள். தானம், மானியம், மடப்புறம், சத்திரம், சாலை முதலான நல்ல வழிகளிலும் வேண்டிய அளவு செலவிட்டு எஞ்சியதையே அவர்கள் தங்களுக்குரியதாக ஆக்கிக்கொள்ளுவார்கள். அவ்வாறு தமது பங் காகவுள்ளவற்றையும், அவர்கள் உண்ணுவதற்குமுன் வைசுவதேவம் செய்தும் ஞானிகளுக் களித்தும் பிறகு தாமுட்கொள்வது வழக்க மாயிருக்கிறது.

அங்குள்ளாரனைவரும் த்ரிகரணங்களாலும் தர்மம் செய்வதி லேயே நோக்கமுடையவர்கள். அவர்கள் சரீரத்தினால் மிகவும் வருந் திச் செய்வனவெல்லாம் பிறர்களுக்கு ஹிதமாவனவேயாகும். தமது வாயினும் சொல்லுஞ் சொற்கள் அவர்கள் செய்கைகளைக் காட்டிலும் பதின்மடங்கு இனிமையுடையனவாயிருக்கும். அப்போது அவர் களுடைய உள்ளமும் அதனினும் பன்மடங்கு உவகையுடையதா யிருக்கிறது. அப்படி தர்மம் செய்வதிலும் அவர்கள் தமக்கென்று ஒருவிதமான ப்ரயோஜனத்தைக் கருதுவதில்லை.

இவ்வாறு தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களாகிற ச து ர் வி த புரு ஷார்த்தங்களையும் அடைவதையே அவர்கள் கருத்தாகக் கொண் டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் அதர்மமென்பது அந்த நாட்டினின்று குடிபோயிற்று. தாம் பெற்றதையே பெரிதாக மதிக்கும் பேரறி வாளராகையால் அந்நாட்டார் துறவிகளைப்போல் விளங்குகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் எக்காலத்தும் துன்பத்திற்காளாவதில்லை.

அன்றியும் அந்ததேசத்தில் ஒருவருக்கொருவர் விரோதமென் பது காணமுடியாது. நீல மணிபோலும் திரு நிறத்தைக்கொண்ட மாயவனுடைய ஸ்தானத்தின் மாஹாத்ம்யத்தாலே பக்ஷிராஜனான கருடனும் ஸர்ப்பராஜனான ஆதிசேஷனும் தமது பகைமையை ஒழித்து உறவாடுதல்போல அவ்விடத்தில் புலிப்போத்தும் புல்வா யும் ஒரு துறையிலே ஒக்க நீரறுந்துவனவாக உள்ளன.

உலகமுழுவதும் ஒருகுடைக்கீழாண்ட புருரவஸ் என்னும் அரச னும் இந்நாட்டிலிருந்துகொண்டே ராஜ்யபாரத்தை வஹித்து வந் தான். அகஸ்திய முனிவரும் தென்னாடு மிகவும் அதிசயமுடைய தென் றெண்ணியே அத தேசத்தில் நித்யவாஸம் செய்வாராயினர்.

மதுரைமாநகரம்.

இத்தகைய விசேஷங்களோடு கூடிய தெக்ஷிணதேசத்துக்கு நடு நாயகமாய் விளங்குவது ‘கூடல்’ என்னும் மதுரைமாநகரமாகும். அது, ஸ்ரீ கூடலழகப்பெருமாள் உகந்தருளின திவ்யதேசமாகவுள் ளது. அதனால் அது ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேசுவரன் விரும்பி உறை யும் பரமபதமும், பாற்கடலும், கருடவாக்னமும், சர்ப்பசயனமு மாகிய இவற்றோடு ஒப்பிட்டுச் சொல்லும் உயர்வுடையதாகின்றது—

“போகபூமியையுவினையப்பொங்குபாற்கடலை
நாகபாயலைப்போல்வதுகூடல்மாநகரம்”.

அவ்வூர்கோட்டைமதில்களாலும் அகழியினாலும் சூழப்பட்டுப் பல கோபுரங்களை உடையதாய் அழகுபெற அமைந்துள்ளது. எக்காலத்தும் இடையீட்டில்லாத திருவிழாவையுடைய வீதிகள்தோறும் ஆகாசத்தை அளவிய மாடமானிகைகள் நிறைந்துள்ளன. ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் கூத்தரீயர்களுக்கும் வைசியர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் ப்ரத்யேகமாக வெவ்வேறு வீதிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அந் நகரத்தின் ஒருசார் சிறுவர்கள் விளையாடுமிடங்களும் ஒருசார் வீரர்கள் ஆயுதம் பயிலுமிடங்களும், ஒருசார் ஸ்திரீபுமான்கள் சிருங்காரமாகப் பொழுதுபோக்கு மிடங்களும் மற்றொருசார் இலக்கண இலக்கியங் கற்போரிடங்களுமாகக் காணப்படுகின்றன. இன்னும் அது சோதிடம், சிற்பம், கணிதம், சங்கீதம் முதலிய எல்லாக் கலைகளுக்கும் இருப்பிடமாகும் பெருமையுடையது.

அவ்வூரில் வாழும் மாந்தர்களனைவரும் எம்பெருமான் பங்கல் பக்திசெலுத்துவதி லிணையற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். அழகினாலும், செல்வத்தாலும், கல்வி கேள்விகளினாலும் குறைவில்லாதவர்களாகிய அவர்கள் ப்ராஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வானப்ரஸ்தம், ஸந்நியாஸம் என்னும் நான்குவகைப்பட்ட ஆச்ரமங்களினும் நின்று தங்கள் தங்களுக்கு விதித்த ஒழுக்கத்தில் வழுவாத உத்தமமான பாகவதர்களாயிருக்கிறார்கள். ஸ்திரீகளெல்லாம் மிகுந்த கற்புடையவர்களாய்த் தங்களுடைய பர்த்தாக்களுக்கு வேண்டிய சுச்ருஷை செய்வதே காரியமாகக் கருதுகிறார்கள். ப்ராஹ்மணர்கள் ஓதும் வேதத்தின் ஒலி எல்லா விடங்களிலும் நிறைந்திருக்கின்றது. அவர்கள் செய்யும் வேள்விகளில் எழும் ஹோமாக்களியின் புகை ஆகாசமுமுதும் வ்யாபிக்கின்றது. ஆதலால் அவ்விடத்தில் வர்ஷாகாலந் தவறாமல் நாடுமலிய மழைபெய்கிறது. இவ்வாறு எல்லாவிதத்திலும் சிறப்புற்று விளங்கும் மதுரைமாநகரத்தின் தன்மைகள் யாவும் முற்றச்சொல்லி முடியாதனவாகும். இது நிற்க,

நைமிசாரண்யமென்னும் சூழ்தரம் நிறைந்த கேள்வியையுடைய ஞானிகளுக்கு வாஸஸ்தானமாகும் தகுதியுடையது. முவுலகத்திலும் கிடைத்தற்கரிய பேறுகளைத்தருவதும், வித்யைகளுக்கெல்லாம் உறைவிடமாயுள்ளதும், யாகங்கள் புரிவதற்கு மிகுந்த யோக்யமானதும், தவமுந் தானமுங் குடிக்கொண்டிருப்பதும், த்ரிமூர்த்திகளுக்கும் விருப்பத்தைச் செய்வதும் அந்த திவ்யதேசமேயாகும்.

அங்குள்ளாரணைவரும் முன்றுகாலங்களிலும் ஸ்நானம் செய்பவர்கள்; அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தை உச்சரித்து அர்க்யம் கொடுப்பவர்கள்; த்வாதச ஊர்த்துவ புண்டரங்களைத் தரித்துக்கொள்ளுபவர்கள்; பாகவதகங்கர்யத்தில் மிகவும் ஈடுபட்டவர்கள்; வறுமையும் செல்வமும், குளிரும் நெருப்பும் ஆகியவற்றையெல்லாம் ஒரே தன்மையாகக் கருதும் இபல்புடையவர்கள்.

அன்றியும் அவர்கள் இந்திரிய நிக்ரஹம் செய்தவர்கள்; ஸாம் முதலான குற்றங்களை அடியோடு தொலைக்க த்ரிதண்டத்தைக் கைக் கொண்டவர்கள். பசிக்கனலை அவிக்கக் கமண்டத்திலே நீரேற்றுக் கொள்ளுபவர்கள்; அஷ்டாங்கயோகசித்தி யுடையவர்கள்; தபோமஹிமையால் ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்கினவர்கள்; த்ரிகாண சுத்தியுடையவர்கள்; எப்பொழுதும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரணாவிந்தங்களையே த்யானிப்பவர்கள்; பக்திபாரவஸ்யத்தால் ஆனந்தபாஷ்பம் சொரிய மயிர்க்கூச்செறிந்து பகவத் குணனுபவம் பண்ணுவதே காலகூழ்பமாகக்கொண்டு மோகூத சாம்ராஜ்யத்தைத் தேடும் வல்லமையுள்ளவர்கள்.

இத்தகைய தபோதனர்கள் அகலாது வதியும் அந்த மஹா ரண்யம் தேவதைகளுடைய சார்ந்தியம் பெற்று விளங்குகிறது. முனிவர்கள் இடையறாது முழங்கும் வேதங்களின் ஒலியோடு அங்குள்ள கிளிகள் பழகுவதனால் அவைகளும் வேதம் ஒதுகின்றன. எங்குபார்த்தாலும் யாககுண்டங்கள் தோன்றுகிற அவ்வனத்தில் ஹோமாக்களியின் புகை எல்லாவிடங்களிலும் வ்யாபித்து மேகபடலங்களைப்போல் தோன்றுகிறது.

நைமிசாரண்யமென்னும் சேஷத்ரம் நிறைந்த கேள்வியையுடைய ஞானிகளுக்கு வாஸஸ்தானமாகும் தகுதியுடையது. முவுலகத்திலும் கிடைத்தற்கரிய பேறுகளைத்தருவதும், வித்யைகளுக்கெல்லாம் உறைவிடமாயுள்ளதும், யாகங்கள் புரிவதற்கு மிகுந்த யோக்யமான தும், தவமுந் தானமுங் குடிக்கொண்டிருப்பதும், த்ரிமூர்த்திகளுக்கும் விருப்பத்தைச் செய்வதும் அந்த திவ்யதேசமேயாகும்.

அங்குள்ளாரணைவரும் மூன்றுகாலங்களிலும் ஸ்நானம் செய்பவர்கள்; அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தை உச்சரித்து அர்க்யம் கொடுப்பவர்கள்; த்வாதச ஊர்த்துவ புண்டரங்களைத் தரித்துக்கொள்ளுபவர்கள்; பாகவதகைங்கர்யத்தில் மிகவும் ஈடுபட்டவர்கள்; வறுமையும் செல்வமும், குளிரும் நெருப்பும் ஆகியவற்றையெல்லாம் ஒரே தன்மையாகக் கருதும் இபல்புடையவர்கள்.

அன்றியும் அவர்கள் இந்திரிய நிக்ரஹம் செய்தவர்கள்; எம் முதலான குற்றங்களை அடியோடு தொலைக்க த்ரிதண்டத்தைக் கைக் கொண்டவர்கள். பசிக்கனலை அவிக்கக் கமண்டத்திலே நீரேற்றுக் கொள்ளுபவர்கள்; அஷ்டாங்கயோகசித்தி யுடையவர்கள்; தபோ மஹிமையால் ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்கினவர்கள்; த்ரிகரண சுத்தியுடையவர்கள்; எப்பொழுதும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரணாவிர்தங்களையே த்யானிப்பவர்கள்; பக்திபாரவஸ்யத்தால் ஆனந்தபாஷ்பம் சொரிய மயிர்க்கூச்செறிந்து பகவத் குணனுபவம் பண்ணுவதே காலகேஷபமாகக்கொண்டு மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தைத் தேடும் வல்லமையுள்ளவர்கள்.

இத்தகைய தபோதனர்கள் அகலாது வதியும் அந்த மஹா ரண்யம் தேவதைகளுடைய சாந்நித்யம் பெற்று விளங்குகிறது. முனிவர்கள் இடையறாது முழங்கும் வேதங்களின் ஒலியோடு அங்குள்ள கிளிகள் பழகுவதனால் அவைகளும் வேதம் ஒதுகின்றன. எங்குபார்த்தாலும் யாககுண்டங்கள் தோன்றுகிற அவ்வனத்தில் ஹோமாக்கினியின் புக்க எல்லாவிடங்களிலும் வ்யாபித்து மேக படலங்களைப்போல் தோன்றுகிறது.

“போகபூமியையுண்ணையப்பொங்குபாற்கடலை
நாகபாயலைப்போல்வதுகூடல்மாநகரம்”.

அவ்வுர்கோட்டைமதில்களாலும் அகழியினாலும் சூழப்பட்டுப் பல கோபுரங்களை உடையதாய் அழகுபெற அமைந்துள்ளது. எக்காலத்தும் இடையீட்டில்லாத திருவிழாவையுடைய வீதிகள்தோறும் ஆகாசத்தை அளவிய மாடமானிகைகள் நிறைந்துள்ளன. ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் க்ஷத்ரியர்களுக்கும் வைசியர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் ப்ரத்யேகமாக வெவ்வேறு வீதிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அந் நகரத்தின் ஒருசார் சிறுவர்கள் விளையாடுமிடங்களும் ஒருசார் வீரர்கள் ஆயுதம் பயிலுமிடங்களும், ஒருசார் ஸ்திரீபுமான்கள் சிருங்காரமாகப் பொழுதுபோக்கு மிடங்களும் மற்றொருசார் இலக்கண இலக்கியங் கற்போரிடங்களுமாகக் காணப்படுகின்றன. இன்னும் அது சோதிடம், சிற்பம், கணிதம், சங்கீதம் முதலிய எல்லாக் கலைகளுக்கும் இருப்பிடமாகும் பெருமையுடையது.

அவ்வுரில் வாழும் மாந்தர்களைவரும் எம்பெருமான் பக்கல் பக்திசெலுத்துவதி லிணையற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். அழகினாலும், செல்வத்தாலும், கல்வி கேள்விகளினாலும் குறைவில்லாதவர்களாகிய அவர்கள் ப்ராஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வானப்ரஸ்தம், ஸந்நியாஸம் என்னும் நான்குவகைப்பட்ட ஆச்ரமங்களினும் நின்று தங்கள் தங்களுக்கு விதித்த ஒழுக்கத்தில் வழுவாத உத்தமமான பாகவதர்களாயிருக்கிறார்கள். ஸ்திரீகளெல்லாம் மிகுந்த கற்புடையவர்களாய்த் தங்களுடைய பர்த்தாக்களுக்கு வேண்டிய சுச்சூஷை செய்வதே காரியமாகக் கருதுகிறார்கள். ப்ராஹ்மணர்கள் ஓதும் வேதத்தின் ஒலி எல்லா விடங்களிலும் நிறைந்திருக்கின்றது. அவர்கள் செய்யும் வேள்விகளில் எழும் ஹோமாக்கினியின் புக்க ஆகாசமுமுதும் வ்யாபிக்கின்றது. ஆதலால் அவ்விடத்தில் வர்ஷாகாலந் தவறாமல் நாடுமலிய மழைபெய்கிறது. இவ்வாறு எல்லாவிதத்திலும் சிறப்புற்று விளங்கும் மதுரைமாநகரத்தின் தன்மைகள் யாவும் முற்றச்சொல்லி முடியாதனவாகும். இது நிற்க,

அம் முனிவராச்சாமங்களுக்கு அதிதிகளாய் வருவோர் காம தேனுவினால் சத்கரிக்கப்படுகிறார்கள். அவ்விடத்தில் விளையாடும் பருவமுள்ள சிறுபிள்ளைகளுக்கூடக் கையிலே தருப்பையும் வாயிலே மந்திரோச்சாரணமுமாகத் தங்கள் சக்தி விசேஷத்தால் விரோதிகளை அழிக்கும் தன்மைவாய்ந்து விளங்குகிறார்கள். அந்த ருஷிகளின் பத்னிகள் தங்கள் பாதிவ்ருத்யத்தின் மஹிமையால் ஜலத்தையுங் கூடக் குடத்தினால் முகந்துகொள்ளாமல் கையினாலேயே திரட்டி எடுக்கும் திறமையுடையவர்களாயுள்ளார்கள்.

வியாசரை முனிவர்கள் வினாவுதல்.

இத்தன்மைத்தான அந்த நைமிசாரண்யத்தில் சரஸ்வதி நதி தீரத்தில் தவம்புரிந்தவர்களாகிய செளனகர் முத்தலான ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து பரமபதத்தை யடையும் விருப்ப முடையவர்களாய்ப் பஞ்சஸம்ஸ்காராதி வ்ரத நியமங்களோடு கூடிய திகைஷயை மேற்கொண்டு தீர்க்கசத்திர யாகம்செய்தார்கள்.

அவ்வாறு யாகம் செய்தபொழுது அவர்கள் மஹாத்மாவான வேதவ்யாஸமுனிவரை சாஸ்த்ரோக்தமான முறையில் வழிபட்டு, “பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதவனும், தனக்கு ஒப்புயர்வில்லாதவனுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அம்சமாய், உலகமுய்யும்பொருட்டு, பராசரமுனிவருக்கு சத்பவதிபின் சுற்பத்தில் தோன்றினவரே! ஸகலர்க்கும் ஹிதத்தையே நாடுபவரே! ரிஷிஸ்ரேஷ்டரே! குணக் கடலா யுள்ளவரே! ஸர்வஜ்ஞரே! ஸத்யஸந்தரே! தன்னுயிர்போல மன்னுயிரையும் மதிக்கும் கருணைக்கடலானவரே! நான்குவேதங்களிலும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவரே! தேவரீராலேயே நாங்கள் மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை யடையும் ஸகலமான வழிகளின் ப்ரயோஜனத்தையும் சொல்லக்கேட்டு க்ருதார்த்தரானோம்.

“அன்றியும், காவேரி நதிக்குத் தென் பார்ஸ்வத்தில் ஏழு யோஜனை தூரத்தில் ஸப்த லோகங்களிலும் உள்ளவர்களால் துதிக் கப்படுகிற ருஷபாசலமென்று ஒரு விலாசமான மலை இருக்கிறது. அது, புராணங்களாலும் இதிறாஸங்களாலும் போற்றப்படுவனவாய் தன்கண் வாழ்வார்க்கு போக மோக்ஷகளைக்கொடுக்கும் புண்ணிய பூமிகள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்தது. அந்த ஸ்தலத்தில் செங்கமல

Works By

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

A. GOVINDACHARYA SVAMIN

M. R. A. S., M. R. S. A., C. E., F. T. S., ETC.

VIDYA-BHUSHANA, VEDANTA-RATNA, &C. &C. &C.

—vol. 100—

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

1. Lives of Ramanuja and other Sages
(with frontispiece etc.) ... 2 12 0
2. Divine Wisdom of the Dravida Saints ... 2 0 0
3. Vade-Mecum of Vedanta ... 1 0 0
4. Artha-Panchaka or Five Truths (JRAS) ... 0 12 0
5. Vedanta and Theosophy ... 0 4 6
6. Ideals of Ind, in Two Parts ... 0 12 0
7. Yatindra-Mata-Dipika [or a Compendium of
Visishtadvaita Philosophy and Religion] ... 2 0 0
8. Bhagavad-gita with Ramanuja's commentaries...
9. Lives of the Dravida Saints (Azhvars) ...
10. Three Parts: Lectures on Inspiration, Intuition
and Ecstasy... } not available
11. Mazdaism in the light of Vishnuism ... }
12. A Metaphysique of Mysticism Vedicly Viewed
[or Universal Religion demonstrated with frontis-
piece.] ... } Reduced from
RS. 12 to
Rs 8.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Apply:- The Author above,

Viceroy Road: Mysore. (S. India)

Works By

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

A. GOVINDACHARYA SVAMIN

M. R. A. S., M. R. S. A., C. E., F. T. S., ETC.

VIDYA-BHUSHANA, VEDANTA-RATNA, &C. &C. &C.

—50/9/00—

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

1.	Lives of Ramanuja and other Sages			
	(with frontispiece etc.)	...	2	12 0
2.	Divine Wisdom of the Dravida Saints	...	2	0 0
3.	Vade-Mecum of Vedanta	...	1	0 0
4.	Artha-Panchaka or Five Truths (JRAS)	...	0	12 0
5.	Vedanta and Theosophy	...	0	4 6
6.	Ideals of Ind, in Two Parts	...	0	12 0
7.	Yatindra-Mata-Dipika [or a Compendium of Visishtadvaita Philosophy and Religion]	...	2	0 0
8.	Bhagavad-gita with Ramanuja's commentaries...	}	not available	
9.	Lives of the Dravida Saints (Azhvars)			
10.	Three Parts: Lectures on Inspiration, Intuition and Ecstasy...			
11.	Mazdaism in the light of Vishnuism			
12.	A Metaphysique of Mysticism Vedicallly Viewed [or Universal Religion demonstrated with frontis- piece.]	}	Reduced from RS. 12 to Rs 8.	
	...			

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Apply:- The Author above,

Viceroy Road: Mysore. (S. India)